

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1946

ΑΡΙΘ. 9—10

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν : Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βενιαμὶν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνόν.— Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Ἀντιβασιλείας.— *† Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου,* τὸ ἀνέσπερον φῶς.— *† Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπυριδίου καὶ Αἰγίνης Προκοπίου,* ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἱ. Συνόδου (συνέχεια).— *Ἐπισκόπου Ταλαντίου Βασιλείου,* Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ 1856 περὶ ἰδρύσεως «Ἱερατικῶν Σχολείων».— *Λεωνίδου Φιλιππίδου,* Τακτικὸς Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Ἐθνησκειολογία εἰς τὴν Μέσσην Ἐκπαίδευσιν.— *Ἀρχιμ. Προκοπίου Παπαθεοδώρου,* τὸ φυλακισμένον παιδί.— Αἱ συσκέψεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.— *Παρατηρήσεων Στήλη :* Ἡ ἡγεσία τοῦ Πνεύματος.— Λόγοι.— Ὁ Ἱερεὺς.— *Χρονικά.*

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ
Ἀριθ. Πρωτ. 119.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῷ τῆς ἡμῶν Μετροίτης κύριε Δαμασκηνέ, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἡ συντελεσθεῖσα ἀποκατάστασις τῆς ἐννόμου τάξεως καθ' ἅπαν τὸ Θεοφρούρητον Κράτος, μετ' ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς χαιρετισθεῖσα ὑπὸ πάντων, οὐκ ἦν δυνατὸν ἵνα μὴ ὄλως ἰδιαιτέραν προξενήσῃ χαρὰν καὶ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις μετὰ ψυχικῆς ὀδύνης παρηκολούθει μακρόθεν καὶ μυχίως ἐλυπεῖτο ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ ὄντως ἐξελίξει τῆς αὐτόθι καταστάσεως, ἐπαυξησάσης τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ ὑπὲρ δύναμιν δοκιμασθέντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὴν χαρὰν ἡμῶν ταύτην ἐκδηλον ποιούμενοι τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ Μακαριότητι διὰ τῆς παρουσίας ἀδελφικῆς ἡμῶν πρὸς Αὐτὴν ἐπιστολῆς, ἐγκαρδίως μὲν συγχαίρομεν Αὐτῇ καὶ τοῖς πολυτίμοις συνεργάταις Αὐτῆς ἐπὶ τῇ κατευδῶσει τῶν ὑφ' Ὑμῶν καταβληθεισῶν πρὸς τοῦτο πεπνυμένων καὶ ἀόκνων προσπαθειῶν, ὀλοψύχως δ' εὐχόμεθα ὅπως τὸ ἀρξάμενον καὶ αἰσίως ἤδη χωροῦν ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως τῆς Χώρας τύχῃ τῆς πλήρους καὶ ὑπὸ πάντων

ποθουμένης καὶ ἀναμενομένης ἐπιστέψεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ σὺν τῇ ἀποκαταστάσει τῆς ἐννόμου τάξεως ἐπανελήφθη καὶ ἡ τακτικὴ πρὸς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τῶν Νέων Χωρῶν ἐπικοινωνία, ἐκφραζόμεν, ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, ἀδελφικὴν παράκλησιν τῇ Ὑμετέρᾳ φίλῃ Μακαριότητι ὅπως προφρόνως διαβιβάσῃ τοῖς τῶν Ἐπαρχιῶν τούτων Ἱερωτάτοις Μητροπολίταις τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἡμῶν χαιρετισμὸν καὶ τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι αὐτῶν, πληροφοροῦσα δὲ ἡμῖς περὶ τῆς τύχης καὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῶν Ἐπαρχιῶν τούτων, περὶ ὧν ὀλίγα γνωρίζομεν ἀπὸ τῆς κατοχῆς τῆς Χώρας καὶ ἐντεῦθεν, τῆς λήψεως τῶν πληροφοριῶν τούτων οὕσης ἀναγκαίας ἡμῖν τοσοῦτω μάλλον, ὅσῳ ἐκ δημοσιευμάτων καὶ ἄλλοθεν πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐπῆλθον ἀλλαγáι τινες περὶ αὐτάς, ἀφορῶσαι οὐ μόνον εἰς τὰ ποιμαίνοντα αὐτάς πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν σύνθεσιν αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμεθα Αὐτῇ καὶ αὐτὶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς

α ἃ με' Ἀπριλίου λ'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βενιαμὶν Β'

ΕΠΙ Τῆ, ΛΗΞΕΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Byrnes ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δαμασκηνόν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀντιβασιλέως τὸ ἀκόλουθον μῆνυμα :

Συνεκινήθη τὰ μάλα ἐκ τοῦ φιλικοῦ Σας μηνύματος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποχωρήσεως Ὑμῶν ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Καίτοι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ αἰσθάνεσθε ἀνακούφισιν δυνάμενος νὰ ἀφιερῶσθε ἐαυτὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς εὐθύνas τοῦ ὑψηλοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σας λειτουργήματος, ἀσφαλῶς θὰ ἀποκομίζητε συνάμα μεγάλην ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν προσεφέρατε εἰς τὴν Πατρίδα Σας, τόσοσ ἀφιλοκερδῶς καὶ τόσοσ πατριωτικῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς τῶν κρισιμωτέρων περιόδων τῆς προσφάτου ἱστορίας τῆς. Αἱ εὐχαριστίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὄλων τῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος προσήκουν εἰς Ὑμᾶς διὰ τὴν σώφρονα ἡγεσίαν Σας ὡς Ἀντιβασιλέως. Ἐχω πάντοτε ἐν νῶ τὰς ταλαιπωρίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπηγῶ τὰς προσευχὰς Σας διὰ ἀνεκτικότητα καὶ σωφροσύνην, ἵνα

καταστή δυνατή μία μακρὰ περίοδος ειρήνης εἰς τὸν ἀνήσυχον αὐτὸν κόσμον.

Γράμμα τοῦ τέως Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ. Οὐίτσον Γουόρτσιλ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐγκαιρίᾳ :

Λονδῖνον, 17 Ὀκτωβρίου 1946

Μακαριώτατε,

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἔλαβον τὴν εὐγενῆ καὶ φιλόφρονα ἐπιστολήν σας. Ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνελάβετε, τῇ αἰτήσει τοῦ Βασιλέως, τὰς εὐθύνας τῆς Ἀντιβασιλείας, ἦτο πράγματι σκοτεινὴ καὶ τραγικὴ. Οἱ κομμουνισταὶ ἐπαναστάται, οἱ ὅποιοι ἐπεχειροῦν νὰ ἐγκαταστήσουν δικτατορικὴν ἐξουσίαν, εἶχον καταλάβει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐδολοφόνουν ἀθώους πολίτας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀδιακρίτως. Αἱ σφαῖραι αὐτῶν ἐπανελημμένους προσέβαλλον τὰ κτίρια, εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζεσθε καὶ ὅπου ἀπὸ κοινοῦ συνεσκεπτόμεθα. Οἱ ὁμιδικοὶ τάφοι τῶν θυμάτων ἐπεθεωρήθησαν ἐπὶ τῆς Βρετανικῆς Ἀντιπροσωπείας τῶν Ἑργατικῶν Σωματείων ὑπὸ τὸν Σέρ Οὐῶλτερ Σιτρίν.

Ἡ Ὑμέτερα Μακαριότης ἦτο ἡ μόνη ἐξέχουσα φυσιογνωμία, ἣτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐνώσῃ ἐπὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας ὅλους ἐκείνους τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἀγωνίζονται διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δύο περιόδου ἐτῶν διητηνῶνατε τὰ πεπραγμένα τῆς γεντείας σας καί, παρ' ὅλην τὴν ἀδιάκοπον ἀναταραχὴν τῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν μερίδων, ἐστάθητε ἰκανὸς νὰ ἐξασφαλίσητε εἰς τὸν Ἕλληνικὸν λαὸν τὴν δυνατότητα νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως, καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ κατὰ τὸ δημοψήφισμα, μὲ μεγάλην πλειοψηφίαν καὶ ἐπὶ συνθήκας ἐνοικίας, ὡς μᾶς μετεδόθησαν ὑπὸ ἀμερολήπτων συμμάχων παρατηρητῶν, τὴν ἐπιθυμίαν του διὰ τὴν μέλλουσαν Κυβέρνησιν καὶ τὸ Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος.

Τώρα, ὅποτε ἡ Ἑλλὰς πολιορκεῖται ἀπὸ ἀπειλῶν καὶ δολοτυλοκίας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀκόμη προσβάλλεται ἀπὸ τὴν βίαν τῆς κομμουνιστικῆς μειονότητος τοῦ ἐσωτερικοῦ, δὲν δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι οἱ κίνδυνοι παρήλθον. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιοι, ὅτι τὸ δόγμα τοῦ Δαμασκηνοῦ θὰ μνημονεύεται μὲ ἄλλας μεγάλας μορφὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὸ Ἔθνος του, οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ τὰς προσφέρῃ.

Εὐλικρινῶς ἐλπίζω, ὅτι θὰ διαφυλάττησθε ἐπὶ μακρὸν διὰ νὰ βοηθήσητε τὴν Πατρίδα σας ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς πολλαπλὰς κακοδαιμονίας καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐνότητα καὶ ἀμοιβαίαν ἀνεκτικότητα, ἅνευ τῆς ὁποίας εὐτυχία καὶ πρόοδος δὲν δύναται νὰ ἐπιανέλθουν, οὔτε ἀκόμη καὶ συνεχῆς ἐθνικὴ ζωὴ νὰ ἐξασφαλισθῇ.

Πιστεύσατέ με πάντοτε εὐλικρινῶς ὑμέτερον

ΟΥΓΓΙΝΣΤΩΝ ΤΣΟΥΡΤΣΙΑ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρετανίας ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὸ Ἔθνος κατὰ τὰς κρίσιμους περιστάσεις τῆς ἱστορίας του.

ΤΟ ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΦΩΣ

Ἡ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου κατὰ τὸν μέγαν τελευταῖον πόλεμον ἀπέβη μεγάλη ἡμέρα διὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἡ ἐναρξίς ἐνὸς ἀγῶνος ἀπὸ τοὺς ἐνδοξότερους τῆς ἱστορίας της. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἐσημειώθη ὡς τὸ στεφάνωμα τοῦ πολιτισμοῦ της, ὡς ὁ θρίαμβος τοῦ πνεύματος, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας. κατὰ τῆς ἐξουθενώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ἡ Ἑλλὰς ἐνίκησε μίαν σκοτεινὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας κατὰ τὸν παγκόσμιον φοβερὸν πόλεμον καὶ ἐξέπληξεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ νίκη της εἶναι νίκη τῆς ἰδέας, νίκη τῆς ἐλευθερίας, νίκη τῆς ἀληθείας, διὰ τοῦτο ἐσκόρπισε τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰ ἀπέραντα πεδία τῶν μαχῶν. Ἡ ἀντίστασίς της καὶ εἰς τὴν ἄλλην φοβερωτέραν, ἀλλὰ καὶ σκοτεινότεραν Αὐτοκρατορίαν, ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τῶν ἐπιτελείων τοῦ ἐχθροῦ, ἐβράδυνε τὴν πορείαν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ὑπεβοήθησε τὰς ἀποφασιστικὰς νίκας τοῦ Στάλιν καὶ τοῦ Ἀλαμῆν. Ἡ Ἑλλὰς ἐν γνώσει τῆς καταστροφῆς της ἀπήντησε διὰ τοῦ Ἡγεμόνος της «ὄχι» εἰς τὸ δόλιον τελεσίγραφον τοῦ ἀλαζόνος ὑπονομευτοῦ τῆς ζωῆς της. Αὐτὸ τὸ «ὄχι» δὲν ὑπῆρξε στιγμιαία ἐκρηξις ὀργῆς, ἀλλὰ οὐσιαστικοποιήθη εἰς ἀγῶνας, εἰς θυσίας ἀφαντάστους, εἰς ἀλύγιστον ἀντίστασιν, διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἰδέα, τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ καταδειχθῇ εἰς τὸν κόσμον ποῖα εἶναι ἡ γραμμὴ πού πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἡ πορεία τῆς ἱστορίας, ποῖα εἶναι ἡ ἱεράρχησις τῶν ἀξιών πού δημιουργεῖ τὰς ἐκουσίας πειθαρχίας τῶν λαῶν καὶ ἐξασφαλίζει τοὺς ὄρους τῆς ἐκπολιτιστικῆς των σταδιοδρομίας.

Ἡ πορεία τῆς ἱστορίας ἐχαράχθη ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ λάμπουσα θεανδρική φυσιογνωμία ἐντὸς τῆς ἱστορίας, εἶναι τὸ ἰδεῶδες ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, τῶν λαῶν αὐτῶν, καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἐντὸς τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐλευθερία μου φωτίζεται, ἡ προσωπικότης μου ὑψοῦται ὡς ὑπερτάτη ἀξία εἰς τὸν κόσμον. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἀνεζήτησε νὰ κατανοήσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀνεκάλυψε μέσα εἰς ὥραίας πλαστικὰς μορφὰς, δὲν ἠλευθερώθη ὅμως ἀπὸ τὸν νόμον τῆς μοίρας. Ὁ νόμος τῆς ἀναγκαιότητος ἦτο ὁ ὑπέριτος νόμος τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον ὑπέκειντο καὶ οἱ θεοί. Ἡ ἐλευθερία εἰς τὸ βάθος δὲν εἶχε κατανοηθῇ. Ἡ ἐλευθερία ὅμως εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ τὸ πνεῦμα ἡ ἐλευθερία. Τὸ βάθος τοῦ κόσμου εἶναι τὸ πνεῦμα, εἶναι ὁ Θεός. Ὑπ' αὐτοῦ ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος, ὅλη ἡ Δημιουργία. Ὑπ' αὐτοῦ ἐποιήθη ὁ ἄνθρωπος ὡς θεία πνοή, ὡς ἐλευθερία, ὡς δημιουργὸς δύναμις καθ' ὁμοιότητα τοῦ Πλάστου Δημιουργοῦ.

Οὐδεὶς ἄλλος λαὸς εἰς τὸν κόσμον ἤσθάνθη

βαθύτερον τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἱστορίας ὅσον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ πνεύματος ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τὸν λαὸν αὐτόν. Πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς εἶναι ὁ μόνος λαὸς ποὺ ἔλαμψεν ὡς φῶς πολιτισμοῦ. Αἱ πνευματικαὶ του δημιουργίαι ἐξέπληξαν τοὺς αἰῶνας καθ' ὃν χρόνον ἄλλοι λαοὶ ἦσαν βυθισμένοι μέσα εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀγνωσίας καὶ τοῦ σκοτοῦς. Μὲ τὰ θαυμαστά δημιουργήματά του ἀνυψώθη εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν καὶ ἐφθασε πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Παραδείσου, ὡς λέγει ἕνας σοφός. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα υἰοθέτησε τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐβίωσε, τὴν διευτύπησε εἰς ἔργα τέχνης, εἰς ἔργα σοφίας καὶ δυνάμεως, τὴν μετέβαλεν εἰς ἀρετὴν, εἰς ἀγιότητα, εἰς ἡρωϊσμόν, εἰς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ κατὰ τοῦ ψεύδους. Χιλιάδες Ἀγίων καὶ Μαρτύρων καὶ Ἡρώων τῆς πίστεως ἔγιναν ὀλοκαυτώματα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἐλευθερίας, τῆς μεγάλης θυσίας, τῆς σταυρωθείσης ἀγάπης ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ χριστιανισμὸς συνεδύασθη μὲ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἔγινεν ὀρθοδοξία. Ἐντὸς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἀξία, ἡ ἐλευθερία δίδει τὸ νόημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄνευ τῆς ἐλευθερίας ὁ ἄνθρωπος στερεῖται ἠθικοῦ κόσμου, χάνει τὴν δημιουργικὴν του πνοήν. Ἡ ἐλευθερία δὲν ἀναπαύεται ποτὲ στὴν ὑποδούλωσι, στὴν καταφρόνησιν τῆς ἀνθρωπίνης τιμῆς. Ἡ ἐλευθερία εἶναι μὲν βᾶρος καὶ σταυρὸς, ἀλλὰ βιωμένη εἰς τὰς ὥρας συλλήψεις τῆς ἀκτινοβολοῦσας, γίνεται δημιουργὸς δυνάμεις, δικαίωσις ἀγῶνων, πηγὴ χαρᾶς, κατευθύνει τοὺς λαοὺς εἰς τὴν δόξαν, εἰς τὸ ἄπειρον, εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Αὕτη ἡ ἀλήθεια εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὰ στήθη τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ ἡ ἱστορία τῆς σταδιοδρομίας τῆς διευτύπησε εἰς ὥρας μορφᾶς πολιτισμοῦ. Ἡ Ἱστορία τοῦ κόσμου εἰς τὴν θεμελιώδη πορείαν της κατευθύνεται ἀπὸ τὴν σκέψιν της, τὴν σοφίαν της, τὴν τέχνην της, ἀπὸ τὸν ρυθμὸν της, ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν της. Οἱ Πλάτωνες καὶ οἱ Ἀριστοτέλεις κυριαρχοῦν ἀκόμη εἰς τὴν παγκόσμιον διανόησιν, καὶ ἡ χριστιανικὴ σκέψις ὡς δόγμα καὶ κανὼν, ὅπως τὴν ἀπεκάλυψε καὶ τὴν ἠρμήνευσε τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, δεσπόζει εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν λαῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Εἰς τὴν πρᾶξιν τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ἔλαβε τὸ σχῆμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ δὲ Ρωμαϊκὸν πνεῦμα διευτύπησε τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ὡς Ρωμαϊκὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκείνη ὡς διοίκησις παρέμεινε περισσότερο ὡς ἐλευθερία καὶ δημοκρατικὸς θεσμός, αὕτη ἐνεφανίσθη ὡς Κράτος, ὡς σιδηρὰ πειθαρχία καὶ ἀπολυταρχικὸς θεσμός. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὑπῆρξε κυρίως ἡ μητέρα τῶν χριστιανι-

κῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς χώρας τοῦ Βορρᾶ, καὶ τὸ φῶς τῆς ἔδωκε σχήματα πολιτισμοῦ καὶ τάξεως εἰς τὸ χάος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἦτο βυθισμένη ἡ ζωὴ των. Ἐντεῦθεν τὸ κῆρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν λαῶν τούτων εἶναι τεράστιον, καὶ δὲν δύνανται οἱ πολιτικοὶ ὑπολογισμοὶ καὶ αἱ λοξοδρομίαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ νὰ τὴν ἀγνοήσουν, νὰ τὴν καταφρονήσουν. Ἡ ἀντίθεσις τῶν δύο μορφῶν τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ καὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐσημειώθη ἔντονος ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῆς Ἰταλίας, ἀμέσως κληρονόμου τῆς ἀρχαίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Αἱ προσπάθειαι τῆς πρὸς ὑποδούλωσιν τῆς Ἀνατολῆς ἦσαν ἀγῶνες ἀδιάκοποι, συνεχεῖς. Ὁ λαὸς ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς διεφύλαξεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν τῶν πατέρων του ὡς ἱστορικὴν δυνάμιν ποὺ τὸν κατεῖχε καὶ τὸν ἐνέπνεεν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τοὺς πολιτικούς του ἀγῶνας, εἰς τὰς ἐπαναστάσεις του, τὰς πνευματικὰς του δημιουργίας. Ἡ ψυχὴ του παρέμεινε Ἑλληνορθόδοξος. Διὰ τοῦτο ὅταν ἡ Ἰταλία ἀπετόλμησε νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον, ὅταν προσέβαλε τὴν Παναγίαν του διὰ τῆς καταβυθίσεως τῆς «Ἑλλης», ὠρθώθη πλήρης ὀργῆς καὶ μένους πολεμικὸς διὰ νὰ σώσῃ τὰς πολιτικὰς του ἐλευθερίας, διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ψυχὴν του, τὴν πίστιν τῶν πατέρων του. Ὁ Ἑλληνοἰταλικὸς πόλεμος εἶχε χαρακτῆρα θρησκευτικόν. Αἱ ὀπτασίαι τῆς Παναγίας Παρθένου ἐπιτέρωνον τὸ φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐδυνάμωνον τὴν πίστιν του εἰς τὴν νίκην. Ὁ ἡρωϊσμὸς του ἐπήγαζεν ἀπὸ τὰ ἱερά του αἰσθήματα ποὺ εἶναι δυνάμεις ἀκαταμάχητος. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐμάχοντο καὶ οἱ νεκροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ποὺ εἶναι ἐνοσηνωμένοι ὡς ἱερά ψυχολογία, ὡς δόξα καὶ φῶς ἐντὸς τῆς συνειδήσεως τῶν ἐπιζώντων. Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐλευθερίαι τοῦ Ἔθνους, ἀπαυγάσματα τῆς χριστιανικῆς του πίστεως, ἔγιναν ὀρμὴ ἀκάθεκτος καὶ ἡρωϊσμὸς καὶ θαυματουργικὴ δυνάμεις ποὺ ἔδωκε θανάσιμα ραπίσματα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐπαίσχυντον τὰ ἀπειροπληθῆ στίφη τοῦ στρατοῦ του. Ἡ ἦττα ἦτο τοιαύτης ἐκτάσεως, ὥστε ἠπειλήθη νὰ κρημνισθῇ ἡ πανίσχυρος κυβέρνησις του, νὰ καταρρεύσῃ ἡ αὐτοκρατορία του. Ἡ διάσωσις του ἐπῆλθεν ἀπὸ τὰς σιδηροφράκτους στρατιάς τῆς κραταιᾶς καταχθονίου συμμαχου του. Ἡ Ἑλλὰς συνετρίβη ὡς σῶμα, ἀλλ' ἐθριάμβευσε ὡς πνεῦμα, ἀλλ' ὑψώθη ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως ὡς ἐλευθερία, ὡς ἀλήθεια ποὺ λυτρώνει καὶ χαροποιεῖ καὶ δικαιοῦναι τοὺς μόχθους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια σταυρώνεται, ἀλλὰ δὲν πεθαίνει. Ἡ Ἑλλὰς ἐσταυρώθη ὅπως καὶ ὁ Θεὸς τῆς Ἱστορίας της, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀνέστη ὅπως

καὶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι αἰωνία, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός. «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω. 14, 6). Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεάνθρωπος, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δι' αὐτὸ εἶναι ἡ ὑψίστη ἀξία εἰς τὸν κόσμον. Τὰ πάντα εἶναι ὑποταγμένα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὴν λάμπουσαν αὐτὴν ἀξίαν τῆς Ἰστορίας. Ἡ Ἰστορία, διὰ νὰ εἶναι ἐκπολιτιστική, ὀφείλει εἰς τὴν πορείαν τῆς νὰ κυριαρχῆται ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦτο. Ὅπου καὶ ὁπότε ὁ ἄνθρωπος μειοῦται, πιέζεται, ἀντικαθίσταται μὲ ἄλλας ἀξίας, ὡς εἶναι ἡ οἰκονομία, τὸ Κράτος, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τεχνική, ἐκεῖ ἐκτροχιάζεται ἡ Ἰστορία καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ βάραθρον. Ἡ Ἑλλάς, διότι ἐδέχθη νὰ γίνῃ ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν πόλεμον, ἐχάραξεν εἰς τὰ Ἔθνη τὸν δρόμον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν. Ἐδίδαξεν ὅτι ἡ Ἰδέα ὡς ἐλευθερία, ὡς δίκαιον, ὡς ἄνθρωπος, διὰ νὰ θριαμβεύσῃ, ὀφείλει νὰ περάσῃ ἀπὸ σταυρούς. Ἀπὸ τὸν σταυρὸν προέρχεται τὸ φῶς, ἡ δημιουργία, ἡ ἀνάστασις. Αὐτοὶ εἶναι ὁ μυστικὸς νόμος τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἄς μάθουν οἱ κριταὶ τῆς γῆς ὅτι, ἐὰν δὲν σεβασθοῦν τὴν Ἑλλάδα πού ἡ ζωὴ τῆς εἰς μεγάλας γραμμάς εἶναι ἀλήθεια, πού ἡ θυσία τῆς ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, πού τὴν ἀνεστήλωσεν ὡς τὴν ἐλευθερίαν, ὡς τὸ δίκαιον, ὡς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ὡς τὰ δόγματα πού ὀφείλουν νὰ ἔχουν χαραγμένα εἰς τὴν καρδιάν τῶν οἱ ἡγούμενοι τοῦ κόσμου, δὲν θὰ θεμελιώσουν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, κινδυνεύουν νὰ ἐκτροχιάσουν τὴν πορείαν τῆς Ἰστορίας, νὰ ἀνατρέψουν τὰ θεμέλια καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐλευθερία, ὡς δημοκρατικὸς θεσμός, ὡς κοινωνικὴ δικαιοσύνη, σώζεται ἐντὸς τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ χαροποῦ φωτός. Ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς μετεδόθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ εἰς τὰ Ἔθνη καὶ πρὸς Βορρᾶν καὶ πρὸς τὴν Δύσιν. Ἄλλαι νεώτεροι ἀρχαὶ ἐπιστημονικαί, πολιτικαί, οἰκονομικαί, ὡς πρῶται ἀξίαι ὀδηγοῦν εἰς διαιρέσεις, εἰς μίση, εἰς ὀλέθρους, εἰς καταστροφάς. Τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ζωογονεῖ, ἐξευγενίζει, λυτρώνει, ἀδελφοποιεῖ.

Ἄς ἐγκύψουν βαθύτερον οἱ ὁμόδοχοι πολιτικοὶ τῆς μεγάλης Ἀνατολικῆς Ἐπικρατείας εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν παράδοσιν, καὶ θὰ διαγνώσουν ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια ἡ μαρξική θεωρία πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄθεον ἐπιστήμην τῆς Δύσεως, πού συντρίβει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ προσωπικότητα καὶ θεῖαν εἰκόνα εἰς ἀριθμὸν καὶ οἰκονομικὴν μονάδα, ἀλλ' ἀλήθεια εἶναι ἡ ὀρθοδοξία, τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν φῶς. Αὐτὸ βιούμενον λάμπει, αὐτὸ ἀενάως ἐπενδύεται εἰς ἀνωτέρας μορφάς πολιτισμοῦ, διότι ἡ ἐλευθερία πού κλείει μέσα του βαδίζει πρὸς τὸ ἄπειρον, αὐτὸ συγκινεῖ καὶ ὀδηγεῖ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς εἰς ἐκουσίους προσανατολισμούς, εἰς σχέσεις ἐλευθέρων πολιτικῶν ἐναρ-

μονίσεων καὶ ἐπιρροῶν, αὐτὸ δημιουργεῖ δικαιοσύνας καὶ λυτρώνει καὶ σώζει τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, αὐτὸ ὡς πολιτισμὸς μέτρου ἰδρύει δημοκρατικοὺς θεσμούς, μέσα στοὺς ὁποίους συνδυάζονται σοφάτατα ἐκούσiai κοινωνικαὶ καὶ κρατικαὶ πειθαρχίαι πρὸς τὴν περιμάχητον ἐλευθερίαν, καὶ ἐξασφαλίζει τὴν εὐημερίαν τοῦ Συνόλου. Ἡ μαρξική θεωρία εἶναι ἀρνητική, εἶναι ἐκκαθαριστικὴ τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ἀντιθέσεων ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ ἀλήθεια εἶναι ἀθεσις καὶ δημιουργία. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀποταμιευμένη εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἔργα χριστιανικῆς φιλοσοφίας μεγάλων τέκνων τῆς μεγάλης Ἐπικρατείας τοῦ Βορρᾶ. Ἐντὸς αὐτῶν ἀνευρίσκειται ἡ ἀλήθεια ὡς φῶς αἰώνιον, ἀκατάλυτον, ὡς χαροποῖόν φῶς. Τὸ φῶς τοῦτο ἐσχηματίσθη εἰς Ἀνατολικὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Βυζαντινὴν Πολιτείαν, καὶ ἐξ αὐτῶν μετελαμπαδεύθη ὅλως ἀνιδιοτελῶς ἀπὸ στοργὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Ρωσικὸν λαόν, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ φωτισθεῖσα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦτο ἐγένισεν ἀπὸ οἶκτον καὶ καλωσύνην καὶ ἤνθησεν ὡς μία ζωὴ ἀρχοντίας καὶ ἠθικοῦ μεγαλείου.

Ἡ Ἑλλάς, καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μάλιστα εἰς τὴν χριστιανικὴν τῆς μορφήν, ἀνεδείχθη κατὰ τὴν ἱστορικὴν τῆς σταδιοδρομίαν ὡς λυτρωτικὴ ἀλήθεια, ὡς φῶς καὶ δόξα τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἐὰν ἔσβυνέ ποτε τὸ φῶς τῆς, θὰ ἐσεῖετο ἐκ θεμελίων ἡ παγκόσμιος Ἰστορία, καὶ ὁ πολιτισμὸς θὰ περιέπιπτεν εἰς ἐρείπια, εἰς βαθὺ σκότος.

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΟΥ Σ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΥΔΡΑΣ κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ Δ'

Οὕτω συνεκροτήθη καὶ ἡ ἐπομένη Σύνοδος κατ' Αὐγουστον τοῦ 1923 διὰ τὴν ΟΑ' Συνοδικὴν περίοδον, ἀπαρτισθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐκ τῶν: Φθιώτιδος Ἰακώβου, Τρίκκης Πολυκάρπου, Γυθείου Διονυσίου καὶ Κορινθίας Δαμασκηνοῦ.

Ἐνῶ ἡ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης συγκληθεῖσα Ἱερά Σύνοδος ἐξετέλει τὰ ἑαυτῆς καθήκοντα καὶ ἐνῶ ἐφάνη ἀποκατασταθεῖσα γαλήνη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς ἐκλογῆς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ ἐπαναφορᾶς καὶ ἀποκαταστάσεως ἀπάντων τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν εἰς τὰς ἔδρας τῶν, αἴφνης τὴν 5ην Δεκεμβρίου 1923 δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀπόφασις ἐπαναστάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ, μεταξὺ ἄλλων ζητημάτων, συγκλονισάντων πρόρριζα τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὰ ἐν τῷ τε-

Τὴν 17ην Ἰουνίου 1941 ἐξεδόθη Νομοθετικὸν Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 188 κανονίζον τὰ τῆς συγκλήσεως μείζονος Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν ἄρθρῳ δὲ πρώτῳ παράγρ. 1 ἐτροποποίησε τὸν Νόμον «περὶ συγκροτήσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου», κατήργησε τὸν Νόμον 2567 καὶ ἀπέλυσε τῶν συνοδικῶν καθηκόντων τοὺς διὰ τὸ ἔτος τοῦτο παραμείναντας, τὸ δεύτερον, Δράμας Βασιλείου καὶ Τρίκκης Πολύκαρπον. Τὴν δὲ 30ὴν Ἰουλίου 1941 ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 334 Νομοθετικὸν Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐν ἄρθρῳ πρώτῳ ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου 5187 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 5438 περὶ συνθέσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ δώδεκα μελῶν κατὰ τὰ πρεσβεία τῆς Ἀρχιερωσύνης, καταργουμένης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ἐκλήθησαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὸ μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1941 χρονικὸν διάστημα ἐκ μὲν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος οἱ Μητροπολίται: Μεσσηνίας Πολύκαρπος, Σύρου κ.λ.π. Φιλάρετος, Δημητριάδος Ἰωακείμ, ἐκ δὲ τῶν Νέων Χωρῶν οἱ Μητροπολίται: Πολυανῆς κ.λ.π. Κύριλλος, Μηθύμνης Διονύσιος καὶ Φλωρίνης Βασιλείος, οἵτινες μετὰ τῶν λοιπῶν συνοδικῶν ἀπέτελεσαν τὴν δωδεκαμελῆ Σύνοδον παραμείναντες καὶ διὰ τὸ δεύτερον συνοδικὸν ἔτος 1941—1942 μετὰ τῶν δύο ἐτέρων συνοδικῶν Παραμυθίας Γεωργίου καὶ Ἠλείας Ἀντωνίου, τῶν κληθέντων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολυθέντων Δράμας Βασιλείου καὶ Τρίκκης Πολύκαρπου. Ταῦτα κατὰ Ἰούλιον καὶ Σεπτέμβριον τοῦ 1941.

Τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1943 ἐδημοσιεύθη ὁ ὑπ' ἀριθ. 671 Νέος Καταστατικὸς Νόμος (Ἐφημ. Κυβερν. Τεύχος Α'. ἀρ. φύλ. 324 τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1943). Διὰ τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Νόμου τοῦτου κατηργήθη σιωπηρῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Νόμου 5187 τοῦ 1931, ἡ ἐπαναληφθεῖσα καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 παράγρ. 2 τοῦ Νόμου 2170 τοῦ 1940, καθ' ἣν διάταξιν οὐδεὶς ἀρχιερεὺς δύναται νὰ κληθῆ μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἂν μὴ ἔχη συμπληρωμένην τριετῆ ἐναργὸν ὑπηρεσίαν ὡς Μητροπολίτης.

Οὕτως εἶχεν ὁ καταρτισμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτε τὴν 2αν Αὐγούστου 1944 (Ἐφ. Κυβερν. Τεύχος Α'. φύλ. 154) ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος 1625, ὁ ὁποῖος ἐν ἄρθρῳ μόνῳ ὥριζε τὰ ἑξῆς:

«Μέχρι πέρατος τῆς ἐκ τῶν πολεμικῶν γεγονότων δημιουργηθείσης δυσχερείας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Νόμου 671]1943 λαμβάνονται πέντε ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις διαμενόντων καὶ μὴ δυναμένων νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς Ἐπαρχίας τῶν Ἀρχιερέων, προτάσει τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως». «Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Νόμου τοῦτου

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ 1856 ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ἹΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

Τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως τοῦ ἐφημεριτικοῦ ἡμῶν κλήρου ἀπησχόλησε, καὶ εὐλόγως, κατ' ἐπιταγήν τὴν τε διοικοῦσαν Ἱερὰν Σύνοδον, ὡς καὶ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐξεδόθησαν εἰς τὸ παρελθὸν νόμοι καὶ διατάγματα περὶ ἰδρύσεως Ἱερατικῶν, Προπαιδαγωγικῶν Σχολῶν, Φροντιστηρίων κ.λ.π. πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἐφημεριτικῶν νὰ ἱερωθῶσι καὶ καταλάβωσιν ἐφημεριτικὰς θέσεις. Καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δίδουν τὰ κατάλληλα ἐφόδια πρὸς ἀπόκτησιν θεολογικῆς μορφώσεως, εἰς τοὺς τροφίμους αὐτῶν ἐν προκειμένῳ ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τούτων, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, οἵτινες δὲν δύνανται μὲν νὰ φοιτήσωσιν εἰς αὐτάς, ὅμως ἐπιθυμοῦσι νὰ καταλάβωσιν ἐφημεριτικὰς θέσεις, ἰδίως εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ νὰ κέρηται καὶ τὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ θεῖον αὐτῶν ὑπούργημα μόρφωσιν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου κατατείνει καὶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 540)1945 Ἀναγκαστικὸς Νόμος «Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσως», ὅστις προβλέπει τὴν ἰδρύσιν Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων. Ἡ δημοσίευσίς δὲ καὶ ἐφαρμογὴ τούτου μοῦ ὑπενθυμίζει προτάσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1856 περὶ ἰδρύσεως «Ἱερατικῶν Σχολείων» σκοπιμὸν δὲ ὑπολαμβάνω, ὅπως, χάριν τῆς ἱστορίας, παραθέσω ταύτην.

«Περὶ συστάσεως Ἱερατικῶν Σχολείων».

I

Συνιστῶνται Σχολεῖα Ἱερατικά εἰς τὸ Κράτος δέκα, πρὸς τὸ παρόν, κατὰ τοὺς δέκα Νομούς, σκοπὸν ἔχοντα τὴν Ἱερατικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μελλόντων ἱεραστῶν καὶ ἐφημεριτικῶν ἐν ταῖς ἐνοριακαῖς Ἐκκλησίαις τῶν πόλεων, κομποπόλεων καὶ χωρίων.

II

Τὰ Ἱερατικά ταῦτα Σχολεῖα τίθενται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἰδίως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Κυβερνήσεως.

III

Συντηροῦνται δὲ ταῦτα ἐκ συνδρομῶν ὅλων τῶν διατηρουμένων Μοναστηρίων τοῦ Κράτους γινομέ-

ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (Τεύχος Α'. φύλ. 180 τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1944) ὁ ὑπ' ἀριθ. 1692 Νόμος, ὁ ὁποῖος ἐν ἄρθρῳ μόνῳ ὥριζε τὰ ἑξῆς:

«Ἄρθρον 1. Εἰς τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ Νόμου 1625]1944 προστίθεται ὡς δευτέρω παράγραφος ἡ ἑξῆς: «Ἡ διάρκεια τῆς οὐτωσὶ συμπληρουμένης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς τρεχούσης ἐνενηκοστῆς Περιόδου παρατείνεται μέχρι πέρατος τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως».

(Συνεχίζεται)

νης ἀναλόγως τῆς Μοναστηριακῆς παρουσίας ἐκάστου αὐτῶν, καὶ ἐκ προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τοῦ κλήρου καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν.

IV

Παρὰ τῶ Ἐπισκόπων συγκροτεῖται ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ συνισταμένη ἐκ δύο τῶν μᾶλλον εὐμαθῶν κληρικῶν καὶ ἐκ δύο ἐναρέτων λαϊκῶν, οἵτινες φροντίζουσι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ὡς Προέδρου, καθ' ἃ θέλουσι λάβει καθήκοντα δι' ὅλα τὰ συντείνοντα εἰς συντήρησιν τῶν Σχολείων καὶ πρόδοον τῶν μαθητευομένων.

V

Οἱ μαθηταὶ συνοικοῦσι ἐν τῷ Σχολείῳ, συντρεφόμενοι κοινοβιακῶς κατὰ τὸν περὶ τούτου γενησόμενον κανονισμόν.

VI

Εἰς ἕκαστον τῶν ἱερατικῶν σχολείων διορίζονται διδάσκαλοι τρεῖς ἄειποτε ἐκ κληρικῶν ἱερωμένων, ἀνάγκης δὲ τυχούσης δύνανται νὰ εἶναι ὁ δεῦτερος καὶ ὁ τρίτος αὐτῶν τῶν διδασκάλων καὶ μοναχοὶ ἢ καὶ λαϊκοὶ ἀποδεδειγμένης ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος. Διορίζονται προσέτι ἐν ἑκάστῳ σχολείῳ καὶ εἰς ἐπιστάτης καὶ εἰς ἡ καὶ δύο ὑπηρέται. Μισθοδοτοῦνται δὲ καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἐπιστάται καὶ οἱ ὑπηρέται ἀπὸ τὰς ἐκ τῶν Μοναστηρίων εἰσπραττομένας συνδρομᾶς.

VII

Ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μαθητῶν γίνονται ἀπὸ τὰς ταμιευομένας συνδρομᾶς καὶ συνεισφορᾶς, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐτησίας τροφῆς, ἅτινα πέμπονται εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τῶν γονέων ἢ συγγενῶν ἢ κηδεμόνων ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ δήμου.

VIII

Δι' ἐτέρου Β. Δ. μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου θέλουσι κανονισθῆ καὶ ὀρισθῆ

α) τὸ διδόμενον χρηματικὸν ποσὸν ἑκάστου τῶν διατηρουμένων Μοναστηρίων ἀναλόγως τῆς παρουσίας ἑκάστου αὐτῶν

β) τὰ καθήκοντα τῆς ἐφορείας ἑκάστου σχολείου

γ) τὰ προσόντα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα εἰσερχομένων μαθητῶν

δ) αἱ ἔδραι τῶν σχολείων

ε) ἡ εἰς τάξεις διαίρεσις τῶν μαθητῶν

στ) ἡ διάρκεια τῆς περιόδου τῶν μαθημάτων

ζ) ἡ διάταξις καὶ ἡ παράδοσις τῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου διδασκομένων μαθημάτων

η) τὰ καθήκοντα τοῦ ἀ' διδασκάλου καὶ διευθυντοῦ

θ) ἡ μισθοδοσία τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἐπιστατῶν

ι) τὰ περὶ ἐνδυμασίας καὶ τροφῆς τῶν μαθητῶν καὶ ἐν γένει ὁ ἀναγκαῖος διοργανισμὸς τῶν ἱερατικῶν σχολείων»

† Ὁ Ταλαντίου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Η ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ

Ζημίαν καὶ κίνδυνον διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τροφίμων τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν ἀποτελεῖ ἡ διάταξις τοῦ Νόμου 5802(1933), δι' ἧς ὡς περιεχόμενον τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰς ἐν λόγῳ Ἀκαδημίας ἐθεσπίσθη ἡ Θρησκευολογία—ζημίαν μὲν, διότι εἶναι τόσαι αἱ ἑλλείψεις τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν ἑλληνοπαίδων ἐν τῇ κατωτέρᾳ καὶ μέσῃ Ἐκπαιδεύσει, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἡ διάθεσις ὡρῶν εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὴν συμπλήρωσιν καὶ ὀλοκλήρωσιν τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς, ἥτις, ὡς γίνεται σήμερον, εἶναι ὡς ἐὰν μὴ ὑπάρχη κίνδυνον δέ, διότι ἡ Θρησκευολογία, τ. ἔ. ἡ συστηματικὴ Ἐπιστήμη περὶ τῶν θρησκευμάτων καὶ περὶ τῆς θρησκείας καθόλου, εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς σκέλος, ὡς συγκριτικὴ Ἱστορία τῶν θρησκευμάτων, δύναται νὰ ἐκτρέψῃ εἰς παρανοήσεις ὄχι μόνον τοὺς τροφίμους τῆς μέσης παιδείας, στερουμένους ἀκόμη τῆς πρὸς τοιαύτας ἐνασχολήσεις μορφωτικῆς συγκροτήσεως καὶ κρίσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς διδάσκοντας τὸ μάθημα τοῦτο, τούτους διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους : α) διότι τὸ μάθημα μόλις ἀπὸ τοῦ 1939 ἤρχισε νὰ διδάσκηται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον συστηματικῶς καί, συνεπῶς, δὲν ἔχουσι ἀκόμη καταρτισθῆ διδακτικὰ στελέχη διὰ τὴν μέσῃ ἐκπαίδευσιν συγκεκριημένα εἰς τὸ μάθημα τοῦτο, οὗ τὴν συστηματικὴν καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν καὶ πληρότητα διδασκαλίαν ἀνέκοψεν ὁ πόλεμος. Τότε δ' ὅτε ἐθεσπίσθη ἡ εἰσαγωγή του εἰς τὰς παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας οὐδ' ὑφηγητῆς εἰσέτι τοῦ μαθήματος ὑπῆρχεν ἐν τῇ μόλις τῷ 1930 ἰδρυθείσῃ τακτικῇ ἔδρᾳ τῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν—καὶ συνεπῶς τὸ μάθημα εἶναι ἄγνωστον εἰς ἐκείνους, οἵτινες καλοῦνται νὰ τὸ διδάξωσιν, ἢ δὲ ἄγνοια δίδει ἀφορμὴν εἰς μυθίας παρανοήσεις, αἵτινες ἐν τῷ μαθήματι τούτῳ δύναται νὰ ὑπονομεύσωσιν τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν συνείδησιν. β) Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δὲν ὑπάρχουσιν ἀκόμη διδακτικὰ βιβλία διὰ τὸ μάθημα τοῦτο καί, συνεπῶς, οἱ διδάσκοντες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ καταφεύγωσιν εἰς λεξικά, εἰς ἐπιφυλλίδας, περιοδικὰ καὶ πρόχειρα ἀνεύθυντα καὶ ἀνευ πηγαιῶν ὀπλισμοῦ δημοσιεύματα καὶ νὰ διοχετεύωσιν ἀπὸ τοιούτων θολῶν πηγῶν ἄλλ' ἄντ' ἄλλων αὐτοσχεδίως καὶ ἀβασανίστως, ὀπισθογραφούντες αὐτὰ εἰς τὴν ῥαχίν τῆς Θρησκευολογικῆς Ἐπιστήμης. γ) Διότι τὰ περιστατικὰ ταῦτα εὐνοοῦσι κατ' ἐξοχὴν τὸν ὑποκειμενισμόν, τὴν ἀλλοίωσιν δηλ. θεμάτων ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν ὑποκειμενικῶν ἀντιλήψεων καὶ προϋποθέσεων. Ἐὰν δ' ὁ ὑποκειμενισμὸς νοθεύῃ τὴν ἀντικειμενικὴν γνῶσιν καθόλου, διὰ τὴν Θρησκευολογίαν, ἧς ἀγνωστὴ ἐστὶν ὑπὸ τῶν διδασκάλων μέσης παιδείας τὸ περιεχόμενον εἰς πλάτος καὶ βάθος, ὁ ὑποκειμενισμὸς, συμμιγνύμενος πρὸς τὴν ἀγνοίαν, δημιουργεῖ πολὺ μεγαλύτερον κίνδυνον νοθείας. δ) Ἐὰν ὁ διδάσκων ἔχη μετρίαν γνῶσιν τῆς χρι-

στανικῆς θρησκείας, ὡς συμβαίνει συνήθιστα, ἢ καὶ ἐὰν ἦναι προκατειλημμένος κατ' αὐτῆς, ὡς οὐχὶ σπανίως συμβαίνει, τότε τὴν νοθείαν τῆς ἀντικειμενικῆς θρησκευολογικῆς γνώσεως ἐπιτείνει καὶ ἢ ἐκ προκαταλήψεως τάσας πρὸς μείωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἢ τις διακρίνει τινὲς δῆθεν προοδευτικὸς ἀνεπιστήμονας νεοτεριστὰς, πλιστογραφουμένη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ῥαχίν τῆς θρησκευολογικῆς Ἐπιστήμης — ἐνῶ αὐτὴ, μετὰ βίον ἤδη ἑκατονταετη, ἔχει ἐπεξεργασθῆ πάντῃ τὰ σχετικὰ προβλήματα καὶ καταλήξει εἰς πόρισμα, δικαιοῦν ἐπιστημονικῶς δι' ἐξωδογματικῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπιχειρημάτων τὴν ἀξίωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς τῆς μόνης ἐκ πραγματικῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, διὰ τοῦτο δὲ ὑφίστης καὶ τελειότητις θρησκείας, τελοῦσης ὑπεράνω πάσης συγκρίσεως ἐν σχέσει πρὸς τὰ λοιπὰ θρησκευόμενα λόγω τῆς ἐν Χριστῷ οὐσιαστικῆς, πραγματικῆς, ἱστορικῆς, μοναδικῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διδάσκεται μὲν ἡ θρησκευολογία ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαίδευσί τῶν Ἑθνοπαϊκῶν καὶ Ἀμερικανικῶν χωρῶν, ἀλλ' ἐκεῖ ὁ κλάδος ἔχει καλλιεργηθῆ ἐπιστημονικῶς ἀπὸ Ἰδετίας περίπου εἰς Πανεπιστημιακὰς ἔδρας, ἔχουσι μορφωθῆ καὶ εἰδικευθῆ διδακτικὰ στελέχη διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐπάρχουσι διδακτικὰ βιβλία, περιλαμβάνοντα τῆς θρησκευολογικῆς Ἐπιστήμης τὰ πορίσματα, μὴ ἀφήνοντα χῶρον εἰς ὑποκειμενισμὸς καὶ αὐτοσχεδίους πειραματισμοὺς καὶ προχειρολογίας.

Δι' ὃ καὶ φρονοῦμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι διὰ μίαν τοῦλάχιστον εἰκασετίαν ἐπιβάλλεται ἡ κατάργησις τοῦ μαθήματος ἀπὸ Σχολείων τῆς μέσης Παιδείας, ἢ ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἰσαγωγή συνθετικοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ἀποσαφηνίζοντος τὸ περιεχόμενον τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, λατρείας καὶ ἠθικῆς, τὸ ὁποῖον τόσον χονδροειδῶς ἀγνοεῖται ἢ παρανοεῖται εἰς εὐρυτάτην κλίμακα ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ πνευματικῶν ἀκόμη ἡγετῶν αὐτοῦ, θρησκευόντος τυπολατρικῶς κατὰ παραδόσιν καὶ ἀνεπιγνώστως.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΙΩ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας
τῶν θρησκευμάτων ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἐὰν ἦκουον πάντες οἱ ἄνθρωποι τῆς καλῆς φωνῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤρχοντο καὶ ἐγογγάζον πρὸ τοῦ σταυροῦ του, πόσοι λῦται, πόσοι στεναγμοί, πόσοι πόνοι, πόσοι κραυγαὶ ὀδύνης καὶ ἀπελπισίσε θά ἔπαυον καὶ ὅποια εὐτυχία καὶ μακαριότης θά ἔβασίλευεν ἐπὶ γῆς!

*

Ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Χριστοῦ ἔχει χωρίσει τὸν χρόνον εἰς δύο ἐποχάς, ὧν ἡ προτέρα οὐδέ νά συγκριθῆ δύναται πρὸς τὴν ὑστέραν.

*

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι, ὅπου ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ἀληθῆς πρόδος, ἐκεῖ ἔχει τεθῆ ὡς βάσις ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἢ τις εἶναι καὶ θά εἶναι πάντοτε ἢ βάσις παντός ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ πάσης ἀληθοῦς προόδου.

Κ. Γ. Α.

ΤΟ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ παιδί ὡς ἐκ τοῦ νεοῦ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ εὐπλάστου χωρικτῆρος ἀπειτέλεσε πάντοτε ἀντικείμενον μελέτης, ἀλλὰ καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως. Εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ πρὸς αὐτὸ στοργή, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ἕλικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν καὶ ἐξύψωσιν γενικῶς τοῦ βιωτικοῦ του ἐπιπέδου. Ὁ πολίτης τῆς αἰῶνος, ὁ μέλλον οἰκογενειάρχης, προκαίμενος νὰ πλαισιωθῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς μίαν εἰσθητικὴν καὶ ὁμιλίαν κοινωνικὴν ζωὴν, πρέπει βεβαίως νὰ παρέχη τὰ ἐγγύα μὲς ἀσπιότητος καὶ ἰκανότητος πρὸς πραγματοποίησιν μὲς ταιαύτης ζωῆς.

Ἄλλὰ μία τοιαύτη ἀνωτέρω βαθμὴ τοῦ παιδιοῦ προϋποθέτει καὶ ἀνάλογον μόρφωσιν, ἢν δέον ν' ἀποκτήσῃ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν νεανικῶν του σπουδῶν. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι, ἀναλόγως τῶν πρώτων σπερμάτων, ἀγαθῶν ἢ κακῶν, ἄτινα θά φυτευθοῦν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ νέου κατὰ τὴν νεορὴν ἡλικίαν, θά λάβῃ καὶ τὴν σχετικὴν μόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν. Ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ προσοχὴ ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου κεφαλαίου τοῦ εἶδους τῆς ἀγωγῆς, τοῦ περιεχομένου τῆς διδασκτέας ὕλης, ὡς καὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ τοῦ ἐμπύθου περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ὁποσδήποτε θά ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν καὶ θά ἐπηρεάσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνηλίκου.

Κατὰ τὸ μακρὸν παρελθόν, καθὸ ἡσκησα παιδαγωγικὰ καὶ πνευματικὰ καθήκοντα ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνηλίκων, εἰσαχθέντων πρὸς ἀναμόρφωσιν καὶ σωφρονισμὸν εἰς τὸ Σωφρονιστικὸν Κατάστημα ἀνηλίκων Ἀβέρωφ καὶ Ἀναφορφωτικὰ Σχολεῖα, διεπίστωσα ὅτι δύο εἶνε κυρίως οἱ σοβαροὶ παράγοντες τοῦ ὀλοσθηματος καὶ τῆς διαφθορᾶ τοῦ χαρακτῆρος, ὀφειλομένη κυρίως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνηλίκου ἀναγνωσματος καὶ ἀσέμνου θεάματος, ἀφ' ἑτέρου τὸ περιβάλλον, ἢ κακὴ «παρεία», ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῖου ὁ ἀνήλικος παρεσύρθη καὶ ὑπέκυψεν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐνόχου πράξεως. Οἱ παράγοντες οὗτοι ἦσαν οἱ δημιουργοὶ «τῆς κακῆς ὥρας», ἢ τις ὑπῆρξε καὶ αἰτία τοῦ ἐγκλισμοῦ πρὸς τιμωρίαν ἢ μᾶλλον πρὸς σωφρονισμὸν καὶ ἀναμόρφωσιν.

Ἐνῆς ἀσθενῆς βαρέως νοσῶν πρέπει νὰ εὐτυχίσῃ νὰ εἰσαχθῆ πρὸς νοσηλείαν εἰς κλινικὴν παρέχουσαν ὅλα τὰ πρὸς τὴν σκοπὸν τῆς πλήρους θεραπείας καὶ ἀναρρώσεως τελεσφόρα μέσα. Τοιοῦτο ὑπῆρξε καὶ ἀπέβη τὸ Ἐφεβεῖον Ἀβέρωφ καθ' ὅλον τὸ μακρὸν παρελθὸν ἀπὸ τῆς συστάσεώς του τῇ 1896 ἕως τοῦ 1941, διότι ἀπὸ τότε ἔπαυσεν ὑφιστάμενον, ὡς καταληφθὲν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν κατοχῆς καὶ μίτω ἀνασυσταθέν. Ἐνα Νοσοκομεῖον παιδικῶν ψυχῶν ποῦ ἔπαυσαν τὰ παιδιὰ μὲς τὸ πνευματικὸν λουτρόν τῆς ἀναγεννήσεως. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ φυλακῆς, ἀλλὰ περὶ σχολείου περιλαμβανόντος ὑπὲρ τοῦς βῆθ πάντοτε ἐφήβους καὶ λειτουργοῦντος κατὰ τὸν δυνάμενον νὰ πραγματοποιῆ τὸν φρονηματισμὸν καὶ τὴν δημιουργίαν τῶν ἐχόντων ὅλα τὰ πνευματικὰ, ἠθικὰ καὶ επαγγελματικὰ ἐφόδια, ἀπαιτούμενα διὰ μίαν καλὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἔντιμον ζωὴν. Ἡ συνεχῆς ἠθικοθρη-

σχευτική διδασκαλία με κέντρον τὰς ἠθικὰς καὶ μεταφυσικὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς τὰς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ὑφ' ἧς ἐφοδιαζόντο ἅπαντες καὶ αἵτινες ἀρχαὶ διὰ τῆς συνεχοῦς μελέτης καὶ κηρύγματος ἐχαράσσοντο βαθέως ἐν τῇ ψυχῇ των, ἁλλοιοῦσαι τὸν χαρακτήρα των με καταφανῆ τὰ δείγματα τῆς νέας ζωῆς· ἡ τακτικὴ θεία λατρεία καὶ καθημερινὴ συμπεροσευχὴ ἢ λειτουργία Σχολείου, ἐν ᾧ ἐδίδασκον 4 καθηγηταὶ καὶ ἕξ οὗ ἀπεφοίτων με προσόντα, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ συνέχισις σπουδῶν ἢ ὑποχρεωτικῆ φοίτησις ἐν ἀναγνωστηρίῳ πρὸς μελέτην ἠθοπλαστικῶν καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν βιβλίων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν μόρφωσιν πρὸ παντὸς ἡθους καὶ πλουτισμὸν γνώσεων πολυτίμων διὰ τὸν μετέπειτα βίον· ἡ ἀπασχόλησις τοῦ παιδιοῦ διὰ τῆς ἐξαώρου καθημερινῆς ἐργασίας εἰς τὰ λειτουργοῦντα 7 ἐργοστάσια καὶ τῆς ἐκμαθήσεως τέχνης, ἐφοδίου ἀπαρατήτου διὰ τὴν ἀσκήσιν ἐντίμου ἐπαγγέλματος μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν· ἡ ἐπάρκεια τροφῆς καὶ εἰδῶν ἱματισμοῦ, ὑποδήσεως καὶ κλινοστρωμνῆς, ὧν ἡ ἔλλειψις, ἔαν ὑπῆρχε, θὰ παρεκώλυεν ἐπαισθητῶς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σωφρονιστικοῦ προγράμματος τοῦ ἀποβλεπόντος εἰς τὴν ἠθικὴν διάπλασιν τοῦ παιδιοῦ· ὁ ἐθισμὸς εἰς τὴν καθαριότητα, ἥτις ἐτηρεῖτο μετὰ πάσης σχολαστικότητος, ὡς καὶ εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἥτις ἐχάρασσε γραμμὰς βαθείας εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐφήβου, τοῦ ὁποίου ἦτο παραδειγματικὴ ἢ συμμόρφωσις πρὸς τὰ τοῦ κανονισμοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοὴ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του καὶ τὸ προσωπικὸν ἐν γένει· ἡ ἀσκήσις, τέλος, αὐστηροῦ ἐλέγχου κατὰ τὴν ἐν τῷ προαυλίῳ καὶ τῷ κελίῳ διαμονὴν τοῦ κρατουμένου, ἐπὶ σκοπῷ διορθώσεως τῶν ἐκδηλῶν ἐλαττωμάτων καὶ παρεκτροπῶν, ὥστε ν' ἀναπτύσσεται τὸ δένδρον τοῦ ἑσωτερικοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς περικοπῆς τῶν ἐπιβλαβῶν αὐτοῦ ἐκβλαστῆσεων, χρησιμοποιουμένου πρὸς τοῦτο ἐνίοτε καὶ τοῦ πειθαρχεῖου ὡς μέσου τραυτέρου διὰ τοὺς δυσαγῶγους καὶ ἐπὶ σκοπῷ διορθώσεως καὶ σωφρονισμοῦ· ἰδοὺ ἐν ἀδραῖς γραμμαῖς ὁ μηχανισμὸς τοῦ Ἐφεβίου Ἀβέρωφ.

Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἔαν εἴπωμεν ὅτι ἦτο τόσον καλῶς ὀργανωμένον τὸ ἴδρυμα τοῦτο, ὥστε θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἔαν περιελάμβανεν, ὡς ἄλλο νοσοκομεῖον, καὶ πάντα νέον διάγοντα βίον ἐκλυτον καὶ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἠθικὴν τάξιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἡ τυχήσαμεν κατὰ τὸ παρελθόν, ὡς ἐφημέριος τοῦ Σωφρονιστηρίου Ἀβέρωφ ἀπὸ τοῦ 1934, νὰ ἴδωμεν πολλοὺς σωφρονισθέντας ἐφήβους ἀποδείξαντας ἐμπράκτως τὴν μετάνοιάν των καὶ ἀναγέννησιν καὶ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἔξω ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εἶνε πάμπολλα τὰ τοιαῦτα παραδείγματα, ὥστε νὰ διαπιστοῦται ἡ θριαμβευτικὴ ἐν τῷ συνόλῳ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τοῦ Σχολείου.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένοντο κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτε τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι Σωφρονιστήριον Ἀβέρωφ ἐθαυματουργεῖ. Ἀλλὰ σήμερον; Μὲ βαθεῖαν θλίψιν ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι θρηνοῦμεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων. Σκότος, ἄβυσσος, χάος. Ἰδοὺ αἱ τρεῖς λίαν χαρακτηριστικαὶ λέξεις. Σκότος πνευματικὸν καὶ ἠθικόν, ἄβυσσος ἀνοικτῆ, πρὸς ἣν φέρεται ἡ ψυχὴ

τοῦ μεταπολεμικοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νέου, χάος ἄνευ ἐλπίδος συγκρατήσεως τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τοῦ τελικοῦ ὀλέθρου, ἔαν δὲν βελτιωθῇ συντόμως ἢ κατὰστασις. Εἰδικώτερον, τὰ ὡς φυλακαὶ χρησιμοποιούμενα πρόχειρα κτίρια εἶνε ἐντελῶς ἀκατάλληλα καὶ ἀνεπαρκῆ. Στενότης χώρου διαμονῆς καὶ προαυλισμοῦ μέχρις ἀσφυξίας. Σχολεῖον δὲν λειτουργεῖ. Ἐργασία οὐδεμία. Ἐλλείπουν καὶ αὐτὰ τὰ στοιχειώδη εἶδη ἱματισμοῦ, ὑποδήσεως καὶ κλινοστρωμνῆς. Σιτισμὸς ἀνεπαρκῆς. Τὸ μορφωτικὸν βιβλίον ἀντικατέστησεν ἡ μελετωμένη ἀπλήστως καθημερινὴ ἐφημερίς καὶ περιοδικά, ὡς καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα πολιτικολογία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ τσιγγάρου, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄγνωστα καὶ ἀπηγορευμένα προπολεμικῶς ὡς ἀντιπαιδαγωγικά. Ἐν τῇ ἀργοσχόλῳ ζωῇ καὶ ἐν τῷ κοινῷ προαυλισμῷ συμφύρεται καὶ ἀφομοιοῦται ὁ κρατούμενος τοῦ κοινῷ ποινικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ πολιτικοκρατουμένου καὶ ὁ ὀλιγώτερον διεφθαρμένος μετὰ τοῦ ἐγκληματίου. Πρόκειται δὲ δυστυχῶς κατὰ μέγα μέρος περὶ νέων ἀγνοούντων τὰς στοιχειώδεις μεταφυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐυαγγελίου, με διαστροφὴν χαρακτήρος καὶ ἐπιβαρυνομένων με ἐγκλήματα, φόνους κ.λ.π., φαινόμενον ἀσύνηθες κατὰ τὸ παρελθόν καὶ κληρονομία τῆς πολεμικῆς περιόδου καὶ τῆς κατοχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἡλικία καὶ ἡ γραμματικὴ μόρφωσις παρέχουν τὴν εἰκόνα τῆς ὀριμότητος πρὸς δρᾶσιν ἀναλόγως τῆς ἀποκτηθείσης μορφώσεως. Κατὰ στατιστικὴν πρόσφατον, ἐπὶ 279 κρατουμένων οἱ μὲν 94 εἶνε τοῦ Γυμνασίου καὶ τινες φοιτηταί, 149 τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ 36 ἀγράμματοι, ἡλικίας δὲ 41 κάτω τῶν 19 ἐτῶν, 175 τῶν ἐτῶν 17—20 καὶ ἄνω τῶν 20 ἐτῶν 51.

Ἰδοὺ μία πραγματικὴ εἰκὼν τῆς καταστάσεως τῶν σημερινῶν Σωφρονιστικῶν καταστημάτων ἀνηλίκων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ παρελθόντος. Κατὰ καθῆκον προέβην εἰς τὴν δημοσιότητα, ἀποβλέπων εἰς τὴν θεραπείαν τῆς θλιβερᾶς ταύτης καταστάσεως. Ἡ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς προϋποθέτει διάγνωσιν τῆς νόσου. Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐπράξαμεν ἤδη, εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ διεγερθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων πρὸς δημιουργίαν συνθηκῶν καλυτέρων, πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ βιωτικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τοῦ φυλακισμένου παιδιοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἀναβίωσης τοῦ καταργηθέντος ἤδη, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀειμνήστων ἰδρυτῶν Βασιλίσσης Ὀλγας καὶ Γ. Ἀβέρωφ, ὡς καὶ τὴν ἀξιόλογον ἀγαθοποιὸν δρᾶσιν καὶ σωφρονιστικὴν ἀποστολὴν των.

Καταλήγων ποιοῦμαι ἐκκλησίαν ὅπως ἡ στοργὴ μας πρὸς κάθε παιδί, πολλῶν δὲ μᾶλλον πρὸς τὸ παραστρατημένο, ἐκδηλωθῇ πλουσία. Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐγκληματίου καθ' ἑξῆς, ἀλλ' ἐκ περιστάσεως καὶ ἐκ κακῆς ὥρας, ἃς ἐνδιαφερωμένοι ὅλοι διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσίν του ἕως ὅτου τὸ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, καὶ ἃς τὸ ἐνισχύσωμεν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ ζῆσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς πιστὸς χριστιανὸς καὶ ἐντιμὸς πολίτης, μιμούμενοι καὶ ἐν τούτῳ τὸν Κύριον, ἐν

ΑΙ ΣΥΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κατὰ τὸν π. Αὐγουστον συνήλθεν ἐν St. Julien παρὰ τὸ Λονδίνον ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὴν προε-
δρείαν τοῦ Προϊσταμένου τῶν Γαλλικῶν Προτεσταν-
τικῶν Ἐκκλησιῶν Δρος Boegner. Εἰς τὴν σύσκεψιν
μετέσχον ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας μετ' ἄλλων
Ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ση-
μαίνοντες ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἀμερικανικῶν
καὶ εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν. Τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκ-
κλησίαν ἐξπροσώπησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θωα-
τείρων κ. Γερμανὸς καὶ ὁ Καθηγητῆς κ. Ἀμιλκας
Ἀλιβιζάτος.

Εὐθύς μετὰ τὴν σύσκεψιν τούτων συνήλθεν ἐν
Cambridge ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Συμβουλίου ἐπὶ τῶν Διεθνῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπο-
θέσεων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικαν-
οῦ διεθνολόγου Δρος Dullas καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἐπι-
τροπὴ τῆς ἐπιστημονικῆς προπαρασκευῆς τοῦ προσε-
χοῦς παγγροιστιανικοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν
τοῦ Πρωτάνεως τῆς περιφημοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς
N. Ὑόρκης «Union Seminary» Δρος Van Driseu
Kat' ἀμφοτέρως τὰς συσκέψεις τῶν ἐπιτροπῶν συμ-
μετέσχεν ὡς μέλος αὐτῶν ὁ Καθηγητῆς κ. Ἀλιβιζά-
τος. Εἰς τὴν τελευταίαν συμμετέσχεν ἐπίσης ὁ Ρώσ-
σος Καθηγητῆς κ. Φλωρόβσκη.

Ἐκ τῶν συζητηθέντων καὶ ἀποφασισθέντων τὰ
σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1ον) Ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τοῦ μεγάλου παγγ-
ροιστιανικοῦ Συνεδρίου κατ' Αὐγουστον τοῦ 1948
καὶ συνεζητήθησαν πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς συγ-
κλήσεως, ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ. Τὸ κεν-
τρικὸν θέμα τῆς παγγροιστιανικῆς αὐτῆς διασκέψεως
θὰ εἶναι «Ἡ θεία τάξις καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀτάξια
καὶ ἀκαταστασία». Εἰς τὸ θέμα τοῦτο περιλαμβάνε-
ται ἡ ἔρευνα ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς πνευματικῆς καὶ
θρησκευτικῆς δοῦσεως τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποκα-
τάστασιν ἐν τῷ κόσμῳ τῆς τάξεως κατὰ τὸ θέλημα
τοῦ Θεοῦ. Ὁ τρόπος τῆς διεκπεραίωσης τῆς κοινωνι-
κῆς, οικονομικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς συμφώνως πρὸς
τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀκρι-
βῶς τὸ θέμα ἐρεῦνης τῆς προετοιμαζομένης μεγάλης
ταύτης παγγροιστιανικῆς διασκέψεως κατὰ τὸ 1948.

2ον) Συνεζητήθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐπι-
στημονικῆς ἐπεξεργασίας καὶ συνεργασίας διὰ τὰ θέ-
ματα τῆς διασκέψεως, καθωρίσθησαν αἱ ἐπιτροπαὶ
καὶ οἱ εἰρηγηταὶ τῶν θεμάτων καὶ ἀπεφασίσθη ἡ
εἰς εἰδικοὺς τόμους ἐκδοσις τῶν σπουδαιότερων μελε-
τῶν. Οἱ διάφοροι αὐτοὶ τόμοι θὰ περιέχουν τὴν ἐξέ-
τασιν τῶν σχετικῶν θεμάτων ἐξ ἐπιπέδου ἐκάστης Ἐκ-
κλησίας. Οἱ καθηγηταὶ Φλωρόβσκη καὶ Ἀλιβιζάτος
ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην καὶ διεύθυνσιν τῆς ἐργασίας

τῆ πρὸς τὸ παιδί ἐκδηλωθεῖσιν ἐγκαρδίῳ ἀγάπῃ καὶ
προσυσίᾳ Του.

† Ἀρχιμ. ΠΡΟΚ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

τῶν ὀρθοδόξων ἐπιστημόνων, οἵτινες θὰ ἀσχολη-
θοῦν μὲ τὰ περὶ οὗ πρόκειται θέματα.

3ον) Ἐισηγουμένῳ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου
διὰ μακρῶν συνεζητήθη καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπισημο-
τέρα καὶ στενωτέρα συνεργασία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκ-
κλησιῶν. Ἀνεγνωρίσθη ἡ σημασία τῆς συμμετοχῆς
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς
θέσεως αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ καὶ καθω-
ρίσθησαν εἰδικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Συμβουλίου πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν εἰς τὰς ἑλληνο-
φώνους Ὁρθοδόξους καὶ τὴν Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν
ἐπὶ στενωτέρῳ ἐπαφῇ καὶ συνεννοήσει ἐπὶ τῆς μελε-
τωμένης συνεργασίας εἰς τὰ μεγάλα αὐτὰ διεθνή κοι-
νωνικά ζητήματα.

4ον) Κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν διε-
θνῶν ὑποθέσεων συνεζητήθησαν τὰ θεμελιώδη διεθνή
προβλήματα, ἐκ τῆς λύσεως τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ
ἑξασφάλισις τῆς μονιμότητος τῆς Παγκοσμίου εἰρή-
νης καὶ ἐξητήσθησαν τὰ ἀπειρητικά διὰ τὴν διατά-
ραξιν αὐτῆς σημεῖα.

Τέλος ἀπεφασίσθη ἡ διοργάνωσις μονίμου ἑπιθε-
ρεσίας πρὸς παρακολούθησιν τῶν διεθνῶν τούτων
ζητημάτων καὶ συνεργασίαν μετὰ τῶν παρεμφερῶν
διεθνῶν ὁργανώσεων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ο. Η. Ε., τῆς
UNESCO καὶ τοῦ Παγκοσμίου συνδέσμου διεθνῶς
φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν ὅψει τῆς κρίσεως καὶ πάλιν κατωστάσεως τῆς
ἀνθρωπότητος ἢ ἐκ μέρους σημαίνοντων ἐκκλησια-
στικῶν προσωπικοτήτων σύσκεψις καὶ ἀνταλλαγὴ
γνωμῶν ἐπὶ παρομοίων ζητημάτων κρίνεται ὡς ἔχουσα
σπουδαίαν σημασίαν ἀπὸ διεθνοῦς ἐπιπέδου καὶ τὰ
πορίσματα τῆς Διασκέψεως ἐσχολιάσθησαν διὰ μακρῶν
εὐμενέστατα ἀπὸ τὸν παγκόσμιον τύπον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἡγεσία τοῦ πνεύματος.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὡς Ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλιων
τῆς χώρας δυνάμειον δεχθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ
Προέδρου τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας τὸ χρυσοῦν αὐ-
τῆς μετάλλιον, εἶπεν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ βήματος
ὅτι «τίποτε τὸ σπουδαῖον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ
εἰς τὴν ζωὴν, ἐὰν δὲν λαμβάνῃ τὴν ὄθησιν του ἀπὸ
τὰς ἐσωτέρας τάσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς»,
καὶ ὅτι ἐφίσταται «ἀπαραίτητος δεσμὸς τῆς πνευμα-
τικῆς μας ἡγεσίας πρὸς τὰς μαχίμους μας δυνάμεις», ἐφ'
ἔσον ἢ μὲν πρότερον ἀντλεῖ τὰς ζωτικὰς τῆς δυνάμεις
ἀπὸ τὴν ἰσραὴλ καὶ ἀπαράμιλλον Πατριδα μας,
αἱ δὲ δευτέραι «ἐυρίσκονται εἰς τὴν ὑπερησῖαν τῶν
ἀνωτέρων ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα
ἐδωκὸν ὀργῆσθαι καὶ ἔχει ὡς ἀποστολήν νὰ διαφυλάξῃ
ἐν τῷ κόσμῳ».

Ἀπὸ θεμελιώδεις ἀλήθειαι στενωδῶς συσχετιζόμεναι
πρὸς ἀλλήλας. Παρ' ὅσα διαστρόφως ἀντιστροφή καὶ
ἂν δογματίζῃ ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός, τὸ πνεῦμα εἶνε
πρὸν δημιουργεῖ τὴν Ἱστορίαν, ἡ Ἱστορία εἶνε ἔργον
πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν παραγόντων ἂν δὲ ἡ ἑλλη-

νική Ἱστορία εἶνε ἐκθαμβωτική ἐν τῇ καθ' ὅλου ἱστορικῇ τῆς ἀνθρωπότητος φορᾷ, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ὑψίστας πτήσεις τοῦ δαιμονίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, αἵτινες ἐδημούρησαν τὰ ἀνώτερα ἐκείνα ἰδανικά, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων τάσσεται πάντοτε ἡ μοναδικὴ εὐψυχία τῶν ἀμυντικῶν ἐνόπλων τοῦ ἔθνους δυνάμεως. Αὐτὸ ἐδίδαξε καὶ ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Λόγοι.

Νὰ ἐκφράζωμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μας οἱ ἐπιζήσαντες τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνισθέντας καὶ πεσόντας προμάχους των διὰ δι-λέπτου σιγῆς· νὰ κροῦνται κατὰ τὰς ἐπιτελείους τῶν ἀνακωχῶν χαρμωσύνως οἱ κώδωνες ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῶν ἀνθρωποφαγῶν—εἶνε καθήκον ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπεράτης θυσίας των καὶ ἀνακουφίσεως ἐκφρασίς οὗ αὕτη θὰ ἦνε ἡ τελευταία. Νὰ ἀκούωμεν ὅμως τοὺς ἡγέτας τῶν ἐθνῶν νὰ ἀγορεύουν ὑπὲρ τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ κατὰ τῆς κατασκευῆς φονικῶν ὅπλων· νὰ συνιστοῦν εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς δημιουργίαν τάξεως καὶ ἀσφαλείας δι' ἀναπτύξεως «μεγάλης ἠθικῆς δυνάμεως πρὸς τήρησιν τοῦ διεθνοῦς νόμου» καὶ «καλλιέργειαν ἰδεῶν καθιστωσῶν περιττὴν τὴν ἀνάγκην τῶν πολεμικῶν ὅπλων» καί, δι' ὅσων τοιούτων διαρκῶς ἐπαναλαμβάνουν, νὰ γεννοῦν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀναπτέρωσιν τῶν λαῶν ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι ὅμως νὰ διαφενδῶνται πάντοτε, —ἄς συνομολογήσωμεν μετὰ τοῦ Δημοσθένους ὅτι «λόγοι ταῦτα καὶ παραγωγή τοῦ πράγματος» μετὰ δὲ τοῦ κατ' αὐτὰς παρόμοιον κήρυγμα ἀπαγγείλαντος ἄγγλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν θὰ συμφωνήσωμεν ὅτι οὗτω παράγεται «μία κατάστασις ἀπογνώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ φέρομεν τοὺς λαοὺς». Μετὰ τῆς ἀκολούθου ὅμως ἐπιφυλάξεως· ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν Παρισίοις διεξαγωγή τῶν περὶ εἰρήνης διασκέψεων καὶ ἡ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα κατ' αὐτὰς γινόμενῃ συνέχεσις των ἔφερον ἤδη τοὺς λαοὺς εἰς ἀπόγνωσιν, ἡ πραγματικότης ἐπιβάλλει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἀορίστου ὁ μέλλον τοῦ βρετανοῦ πολιτικοῦ. Διὰ τοῦτο οὐδεὶς παρέχει προσοχὴν εἰς τὴν φραστικὴν τῶν πολιτικῶν κομπολογίαν. «Λέγουσι γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσι».

Ὁ Ἱερεὺς.

Ἐγραψε τὸ «Ἔθνος» :

Ἐχει δυστυχῶς μειωθῆ παραπολὸν ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς κληρικούς. Τὸ διεπίστωσα προχθὲς σ' ἓνα λεωφορεῖο τῆς Γλυφάδας, ὅπου ἓνας γέροντας παπᾶς, μετὰ κάτασπρη γενειάδα καὶ μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου συνεσπασμένα ἀπὸ τὴν κόπωση, στεκόταν ὄρθιος, στὸ διάστημα ὀλοκλήρου τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὡς τὸ Καλαμάκι. Δὲν νομίζω πὸς τὸ περιστάτικὸ αὐτὸ, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ σπάνια παρουσιάζεται τώρα τελευταῖος στὴν πρωτεύουσά μας, εἶνε ἐνδεικτικὸ μίαις πολιτισμένης καιωνίας. Ὅπου δὲν ὑπάρχει σεβασμὸς στὰ λευκότερα γεράματα, δὲν ὑπάρχει καὶ προσοτικὴ γιὰ ἓνα καλύτερον μέλλον...

«Μηδέποτε ἀμελῶμεν τῆς θεραπείας τῶν τοῦ Θεοῦ ἱερέων»—συμβουλεύει ὁ θεῖος Χρυσόστομος—. «Αἰδεσθῶμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡμᾶς ἐφώτι-

σεν. Αἰδέσθητι, ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν σοὶ διακο-νεῖται ἀναγινώσκεσθαι ποιεῖ τὰς Γραφάς, διὰ σὲ τὸν οἶκον κοσμεῖ, διὰ σὲ ἀγρυπνεῖ, διὰ σὲ εὐχεται, ὑπὲρ σοῦ ἔστηκε τὸν Θεὸν παρακαλῶν, διὰ σὲ λιτὰς ποιεῖ, ὑπὲρ σοῦ πᾶσα αὐτῷ ἡ ἰθροσκεία».

Ἡ ἐν τῇ δευτέρῃ γραμμῇ τῆς δευτέρας στήλης τῶν Παρατηρήσεων τῆς σελ. 67 τοῦ προηγουμένου φύλλου λέξις συνοδευόμενος ἀναγνωστέα συνδεδόμενος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διεβίβασε δι' Ἐγκυκλίου [ἀριθ. 478, 18 Ὀκτ. 1946] πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἔγγρα-φον πρὸς αὐτὴν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας (Ο.Δ. Ε.Π.), δι' οὗ ἀνακοινοῦται ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀπεφάνθη ὅτι, ὅσοι ἐκ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων λαμβάνουν σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, δὲν δύνανται νὰ ὑπολογίζουν τὸν χρόνον, δι' ὃν ἔτυχον συντάξεως, διὰ τὴν προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν των. Ὅθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος παρακαλεῖ τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς νὰ ἀνακοινώσωσιν εἰς αὐτὴν τίνες ἐν ἐνεργείᾳ εἶτε μὴ, ὡς καὶ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι, λαμβάνουν σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου· καὶ πόσα ἐκ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, διὰ τὰ ὁποῖα ἔτυχον συντάξεως, ὑπελογίσθησαν διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος ὑπηρεσίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 114 καὶ 1267 Ἐγκυκλιῶν αὐτῆς διέταξε νὰ περιαχθῇ δίσκος εἰς ἅπαντας τοὺς ἱ. ναοὺς κατὰ τὴν ἐσοτὴν τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὲρ τῶν ἐν Σπιναλόγκῃ Κρήτης ὑπὸ τῆς φοβερᾶς καὶ ἀνιάτου νόσου τῆς λέπρας κατατρυχομένων δυστυχῶν λεπρῶν. Τὸ συλλεγὲν ποσόν, ἀνελθὸν εἰς 5.000.000 δραχ., διετέθη διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ νοσηλευτήριον λεπρῶν «Ὁ ἅγιος Παντελεήμων» Σπιναλόγκας ἀποστολῆν τῶν ἐξῆς εἰδῶν : 1) ἐνὸς μετῆρ μεταχειρισμένου διὰ τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος· 2) ἐνὸς ραδιοφάνου καινουργοῦς· 3) 254 ζευγῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικειῶν καλτσῶν· 4) 254 μανδηλιῶν· 5) 9 ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων· 6) 205 ὀμματοῦαλιῶν· 7) ἠλεκτρικοῦ καλωδίου δι' ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν· 8) γλυκυσμάτων διὰ τοὺς λεπρῶναιδας. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Νοσηλευτηρίου ἄμα τῇ παραλαβῇ τῶν ἀποσταλέντων εἰδῶν ἔσπευσε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 750)508 ἀπὸ 24)10)46 ἔγγραφου αὐτῆς νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν τὰς ἀπειροὺς εὐχαριστίας τῶν λεπρῶν Σπιναλόγκας καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Νοσηλευτηρίου.

—Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Βασίλειος, ἐν συνεχείᾳ προγενεστέρων αὐτοῦ ἐπιθεωρήσεων, ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν λήξασιν ἐβδομάδα διαφόρους ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων πρὸς ἐπιθεωρήσιν αὐτῶν, παρηκολούθησε δὲ καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ἐν αὐτοῖς Κατηχητικῶν Σχολείων.

—Καθ' ἃ δι' Ἐγκυκλίου ὑπ' ἀριθ. 87673 τῆς 5)11—46 ἀνεκοίνωσε τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1023)22—10—46 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν παρεχομένη ἡ ἀναγκαῖοῦσα ποσότης ὑφασμάτων διὰ τὰ ρᾶσα καὶ τῶν μοναχῶν, ἧτις θὰ ἀποσταλῇ καὶ θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς δικαιοῦχους κατ' ὃν τρόπον καὶ ἡ διὰ τοὺς κληρικούς χορηγηθῆσει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ

Ἀπὸ τοῦ παρ. μηνὸς Ἀπριλίου ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως συσταθῇ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὡς ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ Γραφείου τῆς Ἀγ. καὶ Ἱεράς Συνόδου καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον εὐθύνην καὶ διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως αὐτῆς, Γραφεῖον Τύπου.

—Κατ' αὐτὰς ἀνεγράφη ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης διὰ τηλεγραφημάτων του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικής κ. Ἀθηνάγορον, παρακαλεῖ ὅπως ἐνεργήσῃ παρὰ τῆ Ἀμερικανικῆ Κυβερνήσει νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἢ εἰς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας μεταβάσις τοῦ Ἐπαίτιου Μητροπολίτου Ἰσακίου—τέως Κοζάνης—λόγω τῆς σκανδαλώδους πολιτείας του.

—Ἐξ ἀφορμῆς παρατηρουμένης ἐπ' ἐσχάτων τάσεως πρὸς τέλεσιν ἀνευ ἀποχρόντος λόγου, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, πανηγυρικῶν λειτουργιῶν τῆ συμμετοχῆ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἀρχιερέων, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα τοῦντεῦθεν ἀπαγορευθῶσιν αὐστηρῶς αἱ τοιαῦται λειτουργία. ἐξαιρέσεις ἐπιτρεπομένης μόνον εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις καὶ κατόπιν ἀδείας πάντοτε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν διὰ τὰς παρακειμένης Ἐπαρχίας.

—Καθ' ἃ ἀνέγραψεν ἡ «Ὁρθοδοξία» (Ἰαν. 1944), ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν ποιμαντικῆς δράσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, διοργανώθη, ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Μ. Βρετανίᾳ Ὁρθόδοξων Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ἐν Λονδίῳ, τῇ 4η Δεκεμβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους, φορτὴ καθ' ἣν προσηνήχθη εἰς τὸν ἐορτάζοντα σοφὸν καὶ διαπρεπῆ ἱεράρχην, ὡς εὐλαβῆς τεκμηρίον σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, ἡ προσοπογραφία αὐτοῦ, ἔργον τοῦ διασήμου καλλιτέχνου Τζάιμς Γκάνν, μετὰ προσφωνήσεως ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν Κοινοτήτων. Κατὰ τὴν τελευταίην παρῆσαν πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐν οἷς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λόδος Λάγγ του Λάμπρεθ καὶ οἱ ἐπίσκοποι Λονδίνου καὶ Γιβραλτάρ, οἵτινες καὶ διὰ λόγους βαρυσημάντων ἐξήρασαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἰδρύσεως τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων ἐν Μ. Βρετανίᾳ, τονίσαντες τὰς ἐνεργείας τοῦ ἐορτάζοντος πρὸς σύμφρξιν τῶν δεσμιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καθόλου μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ Α. Σεβασμιότητι.

Μητρόπολις Αὐστραλίας

Προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Τιμοθέου ἀπὸ τριετίας ἐκδίδεται ἐν τῇ ἐν Σydney ἔδρᾳ αὐτοῦ μηνιαίον θρησκευτικὸν εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πυρρός τῆς Ὁρθοδοξίας» περιλαμβάνον ποικίλην ἠθικοθρησκευτικὴν καὶ ἄλλην διδακτικὴν ὕλην.

—Τῇ 16 παρ. Ἰουνίου, Κυριακῇ, ἐν τῷ ἐν Σydney μητροπολιτικῷ ναφ τῆς ἡγ. Σοφίας ἐτελέσθη ἐπισημώσιμος δεῖσις ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον πεσόντων αὐστραλῶν, τοποθετηθεῖσας καταλλήλως ληζύθου περιεχοῦσης ζωῆμα ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι τάφων των. ἀποσταλείσθαι δὲ ἀπὸ τοῦ τότε Ἀντιβασιλέως—Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαμασκηνοῦ καὶ νομισθεῖσας εἰς Αὐστραλίαν ὡς παραδοθῆναι πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς αὐστραλ. κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Αὐστραλίαν ἀφικουμένου ἀντιπροέδρου τοῦ ἐν Ἀθῆναις Αὐστραλο-ἐλληνικοῦ Συνδέσμου κ. Ἀναργύρου Στρατιγγοῦ. Ἡ λήκυθος ἐπέδόθη δι' ἐπίσημου τελετῆς ἐν Καμπέροφ. ἐτοποθετήθη δὲ ἐν τῷ στρατιωτικῷ Μουσείῳ.

Δωδεκάνησος.—Ἡ Α. Σ. ὁ Πατριαρχικός Ἐξαρχος Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Παντελεῖμων ἀπὸ τοῦ τέλους παρελθόντος Ἀυγούστου ἀναλαβὸν ποιμαντορικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὰς νήσους ἐπεσεύφηθη διαδοχικῶς τὴν Χάλκην, τὴν Σάμην, τὴν Κῶ, τὴν Κάλυμνον, τὴν Λέρον, τὴν Δευφὸν καὶ τὴν Πάτμον, πανταχοῦ δὲ ὑπαντηθεῖς ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐν παλλαϊκαῖς καὶ ἐνθουσιωδεδεστίταις ὑποδοχαῖς ἐτέλεσε τὴν θεῖαν Μυσταγωγίαν, ὁμίλησε πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ κατ' αὐτὴν καὶ κατὰ τοὺς ἑσπερινούς, ἐπεσεύφηθη τὰ νοσοκομεία, τὰς κλινικάς, τὰς ἱερὰς μονὰς, τὰς προσκοπιὰς Λέσχα, νεκροταφεῖα, πανταχοῦ εὐρίστων εὐκαιρίαν νὰ εἶπῃ λόγους παρακλήσεως καὶ παραμυθίας, ἴδρυσεν Ἐνοριακὰ Φιλὸπτωχα Ταμεία, συνέστησεν ἀνακαινίσεις καὶ ἐπιπλώσεις μητροπολιτικῶν ἐνδιατημάτων καὶ δεύσεως διακοσμήσεις ναῶν, συνειργάσθη μετὰ τῶν ἐπιτοπίων στρατιωτικῶν διοικητῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων μοναστηριακῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν, προήδρυσεν συ-

σπέψων τῶν ἱερέων, ἐκκλησ. ἐπιτρόπων, δημάρχων καὶ ἐφορειῶν πρὸς μελέτην διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, εἰς τὰς ἐν Πάτμῳ μονὰς εἰσηγήθη τὴν ἀνάγκην τῆς καθιερώσεως τοῦ κοινοβιακοῦ θεσμοῦ, εἰς δὲ τὴν ἐν Κάλυμνῳ μονὴν τῆς ἡγ. Αἰκατερίνης ἐπέτευχε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν μονάζουσῶν εἰς τὸ διωρισμένον καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τηρούμενον Ἡμερολόγιον, ὅπερ ἐκ ζήλου οὐ κατ' ἐπίγνωσιν εἶχον αὐτὰ ἀθετήσει τηροῦσαι τὸ ἐορτολόγιον κατὰ τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἐν Ρόδῳ δὲ ἐπισκευθεῖς τὸ Γυμνάσιον ἀρρένων ὁμίλησε τὰ εἰκότα πρὸς τοὺς μαθητάς, ἐν συνελεύσει τῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντων Φιλοπτόχων Ταμείων ἀνέπτυξε τὸ ἔργον αὐτῶν, συνειργάσθη δὲ μετὰ τοῦ βρετανοῦ Κυβερνήτου ἐπὶ διαφόροις τοπικῶν ζητημάτων. Καὶ οἱ σὺν τῷ Σεβ. Ἐξάρχῳ ἱεροκήρυκτες Ἀρχιμ. Ἀντόνιος Κλαουδιάτος καὶ Τιμόθεος Ματθαίου ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ρόδου καὶ κατὰ τὰς ἀνὰ τὰ χωρία περιοδείας τῶν ταπεινῶς ἱερουργούντων κληρικών ἐν θεῖον λόγον καὶ τελοῦσι τὸ ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ, ἐν ἰδίῳ δὲ συνάζει τῶν ἱερέων τῆς πόλεως, τῶν πρῶστων καὶ πλησιεστέρων χωρίων ἀνέπτυξαν τὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέως καὶ τὴν ἐν τῇ κοινότητι ἰδιόζουσαν θέσιν του.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Μυτιλήνης

Τῇ 13 παρ. μηνός, Κυριακῇ, ἐν τῷ Μητροπολ. ναφ ἐτελέσθη ἢ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχ. Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας κεκανονισμένη ἐκκλησιαστικῆ τελετῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος. Ταύτης προεξήρχεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεραθείου τῆς πόλεως, τὰ δὲ ἱερὰ ἕσματα ἐψαλλον οἱ μαθηταὶ τῶν Κατηχ. Σχολείων, ἀσφυκτικῶς πληροῦντες τὸν ναὸν καὶ ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς διδασκάλους τῶν καὶ τοὺς κατηχητάς. Ἡ Α. Σ. μετὰ συγκινητικωτάτην εὐχὴν, εὐλογήσας τοὺς μαθητάς, ἐν ὁμίλᾳ τοῦ ἐξήρε τὴν σημασίαν τοῦ θεσμοῦ τῶν Κατηχ. Σχολείων, πρὸ πάντων εἰς τὴν σημερινὴν δυσκολωτάτην διὰ τὴν νεολαίαν ἐποχὴν, ἐκαυτηρίασε τὴν προσπάθειαν δηλητηριάσεως τῶν παιδιῶν καὶ νεανικῶν ψυχῶν ἀπὸ τὰς ἀντιθρησκευτικὰς καὶ ἀντεθνικὰς διδασκαλίας καὶ ἐζήτησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γονέων, τοὺς ὁποίους κυρίως βοήθει τὸ Κατηχ. Σχολεῖον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων των. Μετὰ τὸν λόγον τῆς Α. Σ. ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος, μετὰ σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς ἱστορίας τοῦ θεσμοῦ, ἐξέθηκε τὰ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τῶν Κατηχ. Σχολείων τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀπήθυνθεν ἐπικαιρῶς συμβουλὰς πρὸς τοὺς μικροὺς κατηχουμένους. Ὁ σεβασμ. Μητροπολίτης, δευτερολογήσας, ἐξήρε τὴν σημασίαν τῆς ἀλληλεγγύης τοῦ Σχολείου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, εὐχαριστήσας δὲ τοὺς Γυμνασιάρχας, Ἐπιθεωρητάς καὶ Διευθυντάς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων διὰ τὴν πρόθυμον καὶ λαμπρὰν μέχρι τοῦδε συνεργασίαν των, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι καὶ τὸ ἀρχόμενον σχολικὸν ἔτος θὰ δώσῃ ἀφορμὰς νέων εὐχαριστιῶν.

Ἐν τῇ πόλει Μυτιλήνης λειτουργοῦν ἤδη 9 Κατηχ. Σχολεῖα με 600 μαθητάς, προερχομένους ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων τάξεων τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Ἐν τοῖς προαστείαις καὶ τῇ λοιπῇ ὑπαίθρῳ τῆς ἐπαρχίας λειτουργοῦν 25 Κατηχητικὰ τοῦ ἰδιοῦ τύπου. Διὰ τοὺς μαθητάς τῶν Γυμνασίων θὰ ὀργανωθοῦν τὰ Μέσα καὶ Ἀνώτερα Κατηχ. Σχολεῖα λίαν προσεχῶς.

—Τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων (13 Ὀκτ.) ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς νέας κηρυκτικῆς περιόδου ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης, χοροστατήσας ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ, ὁμίλησεν ἐπικαιρῶς πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, αὐθιμερόν δ' ἤρξαντο τῶν κηρυγμάτων των εἰς τοὺς ἄλλους ναοὺς τῆς πόλεως ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Πρωτοπρ. Ἐμμ. Αἰνοῦλη Μυτιληναῖος καὶ οἱ θεολόγοι καθηγητὰι Δημ. Λινὸς τοῦ Γυμνασίου θηλέων καὶ Ἀθ. Μακρῆς τοῦ Β' Γυμνασίου ἀρρένων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης χοροστατήσας

έν τῷ ναῷ τῶν ἀγ. Θεοδώρων εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ἐτέλεσεν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀρτιστουστάτου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος Μυτιλήνης «Ὁ Ἱ. Χρυσόστομος», μεθ' ὃ ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος Παν. Ἀρχιμ. Χρυσ. Σμιτοῦνης περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ σωματείου καὶ ἐπεκαλέσθη ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς εὐχὰς καὶ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης ἀπαντῶν ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν του διὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήλον καὶ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν τῶν ἰδρυτῶν καὶ τῶν πρώτων μελῶν τοῦ Σωματείου, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὠραίας πατρικὰς νουθεσίας καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του, ὅτι ἡ Ὁργάνωσις, ἐργαζομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν εὐχῶν, θὰ προκόψῃ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ.

— Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἱάκωβος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ἀνάγκην προσαρμογῆς τῆς ἐφημεριακῆς διακονίας πρὸς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, δι' ἀποφασεῶς του συνέστησεν ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Φροντιστήριο μετεκπαιδευτικῶν τοῦ ἱ. Κλήρου τῆς ἐπαρχίας Μυτιλήνης, τὴν διευθύνουσιν δ' αὐτοῦ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Γενικὸν αὐτοῦ Ἐπίτροπον. Τὰ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου ρυθμίζει Ἰδιος, ὑπ' αὐτοῦ ἐγκριμένους, Κανονισμός, ἤρξατο δὲ τοῦτο λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 4 παρ. Σεπτεμβρίου. Ἡ μετεκπαιδευτικὴ συνίσταται εἰς τακτικὴν ἀκρόασιν μαθημάτων καὶ ἀσκήσεις. Τὰ μαθήματα δὲ εἶνε Εἰσαγωγὴ εἰς τὰς Ἁγίας Γραφὰς μεθ' ἐρμηνείας τῶν ἐν τῇ θεῖα λατρεῖα ἀναγιγνωσκόμενων, Ἐκκλησιολογία, Ἱστορία, Τελετουργικὴ, Παιμαντικὴ σχετιζομένη ἰδίως πρὸς τὰ σύγχρονα προβλήματα, Κατήχησις καὶ Ἱερά Ὑμνολογία μεθ' ἐρμηνείας.

— Ὁ συνειρία τῆς κατοχῆς διακόψας τὴν ἐκδόσιν του «Ποιμὴν» τῆς ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης ἐπαναλαμβάνει κατ' αὐτὰς τὴν ἐκδόσιν του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Αἰθ. Πρωτοπ. Ἐμμ. Μυτιληναίου, ὅστις ἤρξατο ἐκδίδων καὶ τὴν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον διακοπέσας «Φωνὴν Κυρίου», φροντίδι τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης «Ὁ Ἀδελφὸς Ἱάκωβος» διανεμομένην δωρεὰν ὡς ἐβδομαδιαίον Παράρτημα τοῦ «Ποιμένου» διὰ τὸν εὐαγγελισμὸν τῶν ἐνοριτῶν των.

Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τῶν κοινωφελῶν ἔργων τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου, συντελεσθέντων τῇ ἀποκλειστικῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1945 μέχρι σήμερον συνεστήθησαν καὶ λειτουργοῦσι κανονικὰ 1) Νοσοκομεῖον ἐκ 15 κλινῶν, ἐν ᾧ παρέχεται πᾶσα ἰατρικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψις δωρεὰν τοῖς πᾶσι· λόγω δὲ μὴ ἀνεπαρκείας αὐτοῦ ἤδη τοῦτο μεταφέρεται εἰς ἕτερον οἶκον μέλλον νὰ περιλάβῃ πλέον τῶν 30 κλινῶν. Ἡ δὲ ἐκ 5.000.000 ἐπισκευὴ αὐτοῦ ἐπετεύχθη δι' ἐράνων, ἐξευρεθέντων ὑπὸ τῆς Α. Σ. 2) Παιδικὰ συσσίτια, ἄτινα, παραληφθέντα μετὰ ἐν ἔτος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἐξωσχολικῶν. 3) Ἑστία Γάλακτος, μετονομασθεῖσα νῦν εἰς «Παιδικὴν Διατροφήν». 4) Οἰκοκυρικὴ Σχολή, ἐν ἣ ἔργάζονται 40 νεάνιδες πτωχῶν οἰκογενειῶν, διοικουμένη ὑπὸ ἐξαμελοῦς Ἐπιτροπῆς διορισθείσης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου. 5) Φιλανθρωπικὸς Ἀδελφότης Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Ὁ Εὐαγγελισμός» τῇ ἐνεργείᾳ ἐπεμβαίνει τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου προελθούσα ἐκ τῆς συνενώσεως πασῶν τῶν Κυριῶν, αἰτινες συνεληθούσαι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου ἐξέλεξαν τὸ Προεδρεῖον αὐτῶν, εἰς αὐτὸ δ' ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέσθηκε καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. 6) Τὸ σπουδαιότερον ὅμως ἔργον τῆς Α. Σ. εἶνε ἡ ἐκ θεμελιῶν ἀνέγερσις ἐν τῇ πόλει Νοσοκομείου δι' ἐράνων ἀνεληθόντων εἰς ἱκανὰ ἑκατομῦρια κατὰ τὴν εἰδικὴν

ἀνά τὴν ἐπαρχίαν περιοδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου ἐν συνοδείᾳ μετ' ἐπιτροπῆς· ὁ ἔρανος συνεχίζεται ἔτι. Ταῦτα τὰ κοινωφελῆ Ἰδρύματα, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, τελοῦσιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Καθ' ἡ ἀναγινώσκον ἐν τῷ «Πανταίῳ» τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, τῇ 29 παρ. Σεπτεμβρίου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τελεσθεῖσαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἀγ. Νικολάου Καίρου θεῖαν λειτουργίαν, συμπαραστατοῦμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Πηλουσίου καὶ Βαβυλωνίου, προέστη δοξολογίας ἐπὶ τῇ εἰς Ἑλλάδα ἐπιστροφή τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, μεθ' ἣν ἐν λόγῳ ἐξήρη το γεγονός καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ μεγάλην αὐτοῦ χαρὰν «ὡς Ἕλληνας, καὶ δὴ ὡς ἐνὸς τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἁγιοτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας». Ἐτόνισε πῶς ἡ Α.Μ. συνέτελεσεν «ὡστε ἡ Ἑλλὰς ἐν Πίνδῳ νὰ φθάσῃ ἐν ἀποδείξει ὅτι ὁ λαὸς τῆς εἶναι ὁ ἥρωϊκότερος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, συνεχίζον παραδόσεις καθαρῶς ἑλληνικὰς, μηδαμῶς ἐκφυλισθεῖς ἐν τῷ συνόλῳ του, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς ἄλλους λαοὺς, καὶ μηδέποτε καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν του παραιτούμενος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του». Ἐν τέλει ἐν εἰδικῇ Εὐχῇ πρὸς τὸν Κύριον, «τὸν καταξιώσαντα ἡμᾶς ἰδεῖν τὴν μεγάλην ταύτην καὶ εὐσημον ἡμέραν τῆς ἐπὶ τὰ ἴδια ἐν θριάμβῳ ἐπιστροφῆς τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλέως ἡμῶν», ηὐχήθη Αὐτῷ «ὕγιαν ἀμετάπτωτον, σύγσειν πολλήν, ὑπομονὴν ἀπερίοριστον, πίστιν εἰς τὸν Κύριον ἀκράνδαντον καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ ἀδιάκοπον».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα διὰ τῆς Α.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ ἀγ. ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, κεχρισμένον δι' Ἁγίου Μύρου καὶ συνοδουμένον διὰ τοῦ ἀκολούθου πατριαρχικοῦ Γράμματος:

*Ἡ Μετριότης Ἡμῶν ἔχοντας ὑπ' ὄψει,
Ἄφ' ἐνὸς μὲν, δι' ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεωργιος ὁ Β' κατὰ τὰ τελευταία ἰδίως ἔτη, παρ' ὅλας τὰς πανθομολογουμένους μεγάλας θυσίας, ἃς ὑπέρο τοῦ Ἔθνους μέχρις ἀποθυσίας Ἐαυτοῦ τε καὶ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας ὑπέστη,
Ἄφ' ἑτέρου δὲ δι' ἡνα ἀντιμετώση τὴν εἰς δεύτατον σημεῖον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐνασθεῖσαν ἐναντίον τοῦ Ἔθνους ἡμῶν δοῦσαν τοῦ πονηροῦ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτονίου, καὶ συνεχίζουσα οὐτα ἐξ ἀντιθέτου τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν τελεσφόρον Βασιλικὴν Αὐτοῦ προσπάθειαν, ἔχει ἀνάγκη, ἵνα δι' ἰδιαιτέρας πρὸς τοῦτο ἐφοδιασθῇ βοηθείας τῆς Θεῖας Χάριτος,
Ἐγνωμεν ἀκόπιμον ἵνα, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀναλήψεως καὶ αὐθις τῶν Βασιλικῶν Αὐτοῦ καθηγήσασμεν δι' Ἁγίου Μύρου, ἵνα
ὡς «χρυσός Κυρίου»
φέρη αὐτὸν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε.*

Ἐφ' ᾧ καὶ ἀπολύομεν τὸ Πατριαρχικὸν Ἡμῶν γράμμα, ὑπογεγραμμένον μὲν ἰδίᾳ χειρὶ, ἐσφραγισμένον δὲ τῇ Πατριαρχικῇ Ἡμῶν σφραγίδι.

*Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1946.
(ὑπογρ.) † Ὁ Ἀλεξανδρείας ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ*

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, δεχθεὶς παρὰ τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου τὸν τε Τίμιον Σταυρὸν καὶ τὸ συνοδεῖον αὐτὸν πατριαρχικὸν Γράμμα, διεβίβασε πρὸς τὴν Α. Θ. Μ. τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἰαν συγκεκριμένους διὰ ἐκφραζόμενα αἰσθημάτων καὶ ἐκπεμπομένων εὐχῶν, ἐθαριστῶ ἐγκαρδίως Ὑμετέραν Παναγιότηα διὰ τὴν ἀπονομήν Ἐμοι τοῦ δι' Ἁγίου Μύρου καθηγιασμένου Τίμιου Σταυροῦ τοῦ Ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Τῇ εὐλογίᾳ Κυρίου καὶ βοηθείᾳ Θεῖας Χάριτος ἐπιδοθῶ Ἐθνοσωτήριον Ἔργον, εἰς ὃ διωφύτως ἀφοσιώσας ἀπάσας μου τὰς δυνάμεις, ἐπιελπιστῶν δι' ὃ Παντοδύναμος με ἀξιῶσῃ ἀγάπῳ τοῦτο εἰς αἰσίων πέρας, ἀγαθῶν γεμαζομένης Πατριδος.»

Ἡ Α. Θ. Μ. ἀπένευμε καὶ τὰς ἐξῆς εὐλογίας: τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον χρυσοῦν διάδημα μετὰ 45 τοπάζια εἰς τὴν Α. Υ. τὴν Πριγκίπισσαν Διαδόχου Χρυσοῦν Σταυρὸν μετὰ Τιμίῳ Ἐύλου εἰς τὸν

'Επίδοξον Διάδοχον' Σταυρόν ἐκ πλατίνης μετ' ἰδαμάντων εἰς τὴν Α.Υ. τὴν προκηρῆσαν Σοφίαν Χρυσοῦν Σταυρόν μετ' αὐανούς λίθους εἰς τὴν Α.Υ. τὴν προκηρῆσαν Εὐφρίην.

'Επίσης τὸν Χρυσοῦν Σταυρόν τοῦ αἴτ. Μάρκου εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Σταυρόν τοῦ αἴτ. Μάρκου γ' τάξιος εἰς τοὺς ὑπασιπύτας τῆς Α.Υ. τοῦ Διαδόχου.

— Ἡ Α.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος μετὰ τῆς Α.Υ. τῆς Προκηρῆσεως Φριδερίκης ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀναχωρήσει τὸν ἐξ Αἰγύπτου προσελθόντες εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ αἴτ. Σάββα προσηρῆσαν. χοροστατούντος δὲ τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀνεκέρμηθη εἰδικὴ εὐχὴς δέησις. Παρήσαν αἱ ἑλληνικαὶ διπλωματικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἐἶτα ἡ Α.Θ.Μ. συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων ἀνήθην εἰς τὸ ἀντιορτοπλιζὸν «Θεμιστοκλῆς», ἔνθα ἀπεχωρήτησε τὸ Διαδοχικὸν ζεύγος, ἀτήληθε δὲ προσημωμένῃ ὑφ' ὧν τιμῶν καὶ ἐπέβη τοῦ πλοίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα Αἰγυπτιακὸν πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεῖα μεταβὰσα εἰς ἐπίσημιν τῆς Α.Μ. τοῦ νέου Βασιλέως τῆς Ὑπεριωρδανίας καὶ γενομένη ὑπ' αὐτοῦ δεκτῆ, διαβίβασε πρὸς τὴν Α.Μ. τὰ συγχαρητήρια τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἱμοθέου καὶ τοῦ ὁμοδόξου πληρώματος τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Ὑπεριωρδανίας ἐπὶ τῆ ἀνακηρῆσει τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ὑπεριωρδανίας καὶ τῆ ἀναγορεύσει αὐτῆς εἰς Βασιλεία. Ἡ Α.Μ. ἐν ἀντιφωνήσει ἐκφράσασα τὰς εὐχαριστίας τῆς προσέθηκε: «Ἡμεῖς, στοιχοῦντες τοῖς ἴνεσι τῶν προπατόχων ἡμῶν, θεωροῦμεν τοὺς ὁμοδόξους χριστιανούς ὡς ἡμετέρα τέκνα καὶ περιβάλλομεν αὐτοὺς πάντοτε διὰ τῆς ἡμετέρας εὐνοίας καὶ προστασίας».

— Ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας (25 Μαρτίου) ἐορτάσθη τῷ 1942 ἐν τῷ ἐν Παλαιστίνῃ ἑλληνικῷ στρατοπέδῳ ἱεροσολυπόων τοῦ Μαζαρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Ἱμοθέου, ἀρχιερέων ἐκείσε προσκλήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατηγείου. Ἡ θεία λειτουργία ἐτελέσθη ἐπὶ ἐξέδρας, παρήσαν δὲ κατ' αὐτὴν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων, ὁ ἀρχιστρατήγος, βρετανοὶ στρατηγοὶ καὶ ἀξιωματικοί, οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις, Ἰόππῃ καὶ Χάϊφα Ἕλληνες Γεν. ἀρχέοντο καὶ ὑποπρόξενοι. Ὁ στρατὸς ἴστατο εἰς πικράταια. Κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης ἐδέηθη ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', «πρώτου μετὰ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειον (629) ἐπισκεφθέντος τοὺς Ἁγίους τόπους», ὡς ἀναγράφει ἡ «Νέα Σιών».

Τῇ ἑπαύριον ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Πέτρου, τοῦ Προϋπουργοῦ καὶ τῶν ὑπασιπύτων αὐτοῦ ἐν συνοδείᾳ τοῦ Πατριάρχου μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, κατάμεστον πλήθους, ἔνθα προσεκίνησε τὰ ἐν αὐτῷ ἱερὰ Προσκυνήματα, εἶτα δ' ἀνελθὼν μετὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παρεκάθησεν εἰς τέθρονον, εἰς ὃ παρήσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐἶτα ὁ Βασιλεὺς ἐξέδραμεν εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἐπεσκέφη δὲ καὶ τὰ λοιπὰ προσκυνήματα κατὰ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις παραμονὴν. Ἡ Α.Μ. παρέστη ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ πάσας τὰς κυρίας ἱεραρχίας τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος, μετασχὼν τῶν τακτικῶν ἐν αὐτῷ λιτανεύσεων. Μετὰ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν συνοδεύσας τὸν Μαζαρ. Πατριάρχον κατὰ τὴν ἐν λαμπρῷ παρατάξει ἀνοδὸν ἐν τοῦ ναοῦ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἀπαντῶν ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελροθέου εἰς προσφώνημα τοῦ Πατριάρχου, ἐξάραντος τὸ ἔκτακτον γεγονός τῆς μετὰ πάροδον τοσούτων αἰῶνων βασιλικῆς ἐπισκέψεως, εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Μακαριώτατε,

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων Ἡμῶν, ὁ καταξιώσας Μὲ καὶ ἔλθω ἔστω καὶ ὑπὸ τὰς τριφυλὰς ταύτας συνθήμας ἐν τῇ

'Αγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ἥτις κατέστη ἀπὸ τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὰ Ἔθνη τὸ κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, ὅπερ κατὰ χιλιάδας ἐπεσκέπτετο αὐτὴν πρὸς ἀγασμὸν καὶ ἐκκληρώσαν ὀφειλομένον καθήκοντος πρὸς τὰ Πάτρια Συγγράματα, ἅτετα καθήρτισεν ὁ βίος καὶ ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος Ἀυτοῦ. Εἶμαι λίαν συγκινημένος ταύτην τὴν στερῆν ἀγαπῶντων τὰς δοκιμασίας, ἅς ἐφίστανται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν. Ἀλλὰ πιστεύω ἀναδάντως εἰς τὴν Κράτην Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἐν τῇ καρδίᾳ Ἡμῶν καὶ ἴτις διὰ μέσον τῶν αἰῶνων ἐγάγη ἡ Προστάτρια τοῦ ἐκλογημένου Ἡμῶν Ἔθνους, ὅτι διὰ ὁδηγήσῃ Ἡμᾶς καὶ πάλιν εἰς τὴν γαίαν τῆς Ἡμῶν Πατρίδος πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τῆς Ὑπερεκλογημένης Θεοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Μακροβιώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Νικόδημος συνεπλήρωσε τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, τὸ πενηκοστὸν τῆς ἱερατείας καὶ τὸ ἔβδομον τῆς Πατριαρχείας του. Ἡ ἐπέτειος αὐτῆ ἐορτάσθη ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐν ἐξαιρετικῇ λαμπρότητι. Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ Βουκουρεστίου ἐτελέσθη ἐπίσημος δοξολογία, καθ' ἣν παρεστήσαν τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ καὶ πληθὸς λαοῦ. Ἐπικολούθησε δὲ ἐπίσημος τελετὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου, καθ' ἣν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐθνησκευμάτων ἐπέδωκε τῇ Α.Μ. τὸ ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας ἀνονημθὲν ἀνώτατον ρουμανικὸν παράσημον.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Προκειμένου νὰ συμπληρωθῇ θέσις γραφέως ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄγαμοι κληρικοὶ πτυχιούχοι τῆς Θεολογίας καὶ ὑπηρετήσαντες ἐπὶ πενταετίαν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὡς Ἱεροκήρυκες ἢ Πρωτοσύγκελλοι, νὰ υποβάλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ σχετικά αὐτῶν πιστοποιητικά.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ θέσις τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ μίαν πενταετίαν παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετ' ἀντιγράφου πτυχίου τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

[2] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερέα Σπυρίδωνα Σιώμον Ἐφημέριον Ἀσπροκκλησίου—Φιλιατῶν, ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου τὴν 14ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην π.μ. ἵνα δικασθῇς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ, ὅτι ἐγκατέλειπας τὴν ἐνορίαν σου αὐτογνομῶνως καὶ ἐξῆλθες τῶν ὁρίων τῆς εἰς ἣν ἀνήκεις Ἱ. Μητροπόλεως ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἀδείας τῆς Προϊσταμένης σου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Προσπεδιηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ Ὀκτωβρίου 1946

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Ὁ Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν, Γηρομερίου ΛΩΡΟΘΕΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Παν. Ἀρχιμ. Φιλόθεον Μωραΐτην τῶς ἐφημέριον Ἱ. Ν. Ἀγίας Ἐλεούσης Αἰγάλεω, ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐνδύματος τοῦ κληρικοῦ καὶ τελέσει γάμου.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1945.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Αἰδέσιμ. Ἱερέα Λάμπρον Βασιλάκην προσωνύων ἐφημέριον Ἱ. Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Καισαριανῆς ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ ἀναμῖξει εἰς ὀργανώσεις ἔξω τοῦ πλαισίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ μεγίστῃ σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν χριστιανῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1946.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερολογ. Διάκονον Διονύσιον Ραφτόπουλον Ἀγνώστου Διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ βίῳ ἡθικῶς μεματῷ.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1946

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Ἰωάνν. Καβαζαράκην τῶς ἐφημέριον Ἱ. Ν. Ἀγίου Φανουρίου Δραπετσῶνος. Ἀγνώστου Διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ μέθῃ, κατακρατήσει ξένων χρημάτων καὶ βίῳ σκανδαλώδει.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1946

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ ΕΚΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Τὸ Ἱερατικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἀγίου Αναργύρων Ἐρμιόνης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθῆσόμενῃ δι' ἐνσφραγιστοῦ προσφορῶν, ἡ εἰς θέσιν «Ἁγίου Ἀνδρέα» περιφερείας Κοινότητος Ἐρμιόνης ἁπτελὸς μετὰ τοῦ ὑπερθιν αὐτῆς οἰκίστου καὶ ληνοῦ ἐπιτάσεως τριάντα περίπου στρεμμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου

Ἀναργύρων Ἐρμιόνης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 ε. ε. διακηρύξεως τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου τῆς Μονῆς καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐρμιόνη εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1946 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ενδιαφερόμενοι παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Αναργύρων Ἐρμιόνης τῇ 7 Νοεμβρίου 1946.

Τὸ Ἱερατικὸν Συμβούλιον
Θέκλα Καποπούλου, ἡγουμένη
Εὐφημία Δάλα, σύμβουλος
Εὐπραξία Φωτεινάκη, σύμβουλος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων νόμου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀγίου Δημητρίου Ἀγγελοκάστρου, 2) Ἀγίου Γεωργίου Μπολατίου, 3) Ἀγίου Νικολάου Ἄνω Τρικάλων καὶ 4) Πέτρου καὶ Παύλου Ἄσσοῦ, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά προσόντων. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 5 Νοεμβρίου 1946

† Ὁ Κορινθίας Μιχαὴλ

Ἱ. Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων Ἐφημερίων, διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων α') τοῦ Καθεδρικοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀθανασίου τῆς πόλεως Κύμης καὶ β') τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Νικολάου τῆς πόλεως Καρύστου. Ἐν Κύμῃ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1946 † Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Ἀνανίας

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρηρουσῶν τῶν θέσεων τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν 1) Πιτσίου, 2) Δελφίνου, 3) Παύλιανης, 4) Μεσοχωρίου, 5) Ἀνθοχωρίου καὶ 6) Δρυστελλων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὡς καὶ τῆς θυροκολλησεως καὶ τῆς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀναγνώσεως αὐτῆς ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Ἄν. Νόμου 2200 Περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα πιστοποιητικά τῶν μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἐν Λαμῖαι τῇ 4 Νοεμβρίου 1946.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ κεναὶ θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριακῶν ἱερῶν ναῶν 1) Ἀγίου Ἀθανασίου Βλαχομάνδρας, 2) Ἀγίου Κωνσταντίνου Ἄνω Βασιλικῆς, 3) Ἀγίας Τριάδος Βελβίνης, 4) Ἀγίου Γεωργίου Καστρακίου, 5) Κοίμησις Θεοτόκου Διασελακίου, 6) Ἀγίου Νικολάου Ἀραχῶνης, 7) Ἀγίας Παρασκευῆς Λειβαδακίου, 8) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ἐλατοῦς, 9) Ἀγίας Παρασκευῆς Κεντρικῆς, 10) Ἀγίου Γεωργίου Κρουνοερῶν, 11) Ἀγίου Γεωργίου Ἀφροδίτης

Ναυπάκτου, 12) Κοίμησις Θεοτόκου Παλαιοπαναγιάς Ναυπάκτου, 13) Κοίμησις Θεοτόκου Δενδροχωρίου, 14) αγίας Τριάδος Καρπενησίου, 15) αγίου Νικολάου Ἀνιάδος, 16) αγίου Νικολάου Συγκρίλλου, 17) αγίου Νικολάου Λάσπης, 18) Μεταμόρφωσις Σωτήρος Μικροῦ Χωρίου, 19) αγίας Παρασκευῆς Μεγάλου Χωρίου, 20) αγίας Βαρβάρας Βελωτᾶς, 21) Προφήτου Ἡλιοῦ Καστανούλας, 22) αγίας Παρασκευῆς Κερασχωρίου, 23) Κοίμησις ἡ Θεοτόκου Ἐπισκοπῆς, 24) Κοίμησις Θεοτόκου Χρύσου, 25) αγίου Γεωργίου Τοπολιάνων, 26) αγίου Δημητρίου Τριδένδρου, 27) αγίων Ἀποστόλων Μπελοκομῆς, 28) αγίας Παρασκευῆς Παπαρουσίου, 29) αγίου Δημητρίου Τριποτάμου, 30) αγίου Δημητρίου Λιθοχωρίου καὶ 31) αγίου Γεωργίου Ἐπαινανδῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1946.

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Κρήτης

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Νόμων 2200]1940 «Περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ 540]1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» ἀπαιτούμενα προσόντα, κατόπιν τοῦ ἀποσταλέντος ἡμῖν ὑπ' ἀριθ. 83719 καὶ χρονολ. 7 Ὀκτωβρίου 1946 ἔγγραφου τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων, διὰ νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν 1) Τεκῆ Προαστείου Ἡρακλείου, 2) Βασιλειῶν, 3) αγίου Σύλλα τῆς Ἐπαρχίας Τεμένους, 4) αγίου Μύρωνος, 5) Σάρχου-Κιθαρίδος, 6) Κερασσῶν, 7) Πριναῖ, 8) Σίββας τῆς Ἐπαρχίας Μαλεβυζίου, 9) αγίου Βασιλείου, 10) Ἀστρακῶν, 11) Καλλονῆς, 12) Πολυθέας, 13) Πεζῶν, 14) Σγουροκεφάλι, 15) Βαρβάρων τῆς Ἐπαρχίας Πεδιάδος, 16) αγίας Βαρβάρας τῆς Ἐπαρχίας Μονοφατισίου, 17) Παναγιάς-Παλιάμας καὶ 18) Πανασσῶ τῆς Ἐπαρχίας Καινουρίου, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200]1940 Ἀναγκ. Νόμου καὶ 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586]1941 Ν. Διατάγματος ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν ἀνωτέρω χηρευουσῶν θέσεων. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1946.

† Ὁ Κρήτης Βασίλειος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς πρόβλημα τῶν συγχρόνων Του, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου, τῶν αἰρέσεων, τοῦ μεσαίωνα, τῆς μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν φιλοσοφίας καὶ θεολογίας.—Ἡ ἀρνήσις τῆς ὑπάρξεώς του.

Ἡ ἱστορικότης του ἀποδεικνυμένη ἐκ μαρτυριῶν ἐθνικῶν καὶ Ἰουδαϊκῶν. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελίων καὶ ὁ ἱστορικὸς χαρακτήρ τῆς ΚΑ. Αἱ μαρτυρίαι τῶν ἀποστόλων καὶ ἰδίως τοῦ Παύλου. Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ θρησκείᾳ, τῇ λατρείᾳ, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ Φιλολογίᾳ. Συμπέρασμα.

Ἐν τοῖς Γραμματεῖσις τῆς Ἐκκλησίας
Τιμᾶται ὄρχ. 10.000

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὁδὸς Μοσχονησίων 12Α Ἀθήνας ἔ. [Τηλέφ. 32.219].

Συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησίας», Ἀθήνας, ὁδὸς Φιλοθέης 19.

Οὐδεμία αἴτησις πρὸς ἔγγραφὴν λαμβάνεται ὑπὸ ὄψιν ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιτρέπονται, δέον δὲ νὰ ἴηεν εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὀψείδος τοῦ χαρτοῦ.

Αἶδσο. Ἐλευθ. Κορνᾶρον, Τήνον. Φύλλα ἀποστέλλονται.—**Αἶδ. Ἀχιλ. Βαζᾶν,** Βυτινεία Πύργου. Φύλλα ἀποστέλλονται εἰς Πάτρας. Ζητήσατέ τα. Ἡ διεύθυνσις διορθώθη.—**Αἶδ. Χαρ. Παπαγιαννάκον,** Κνωσσὸν Ἡρακλείου. Φύλλα ἀποστέλλονται. Ἱερεῖς συνταξιοῦχοι δημοδιδάσκαλοι κατατάσσονται εἰς τὴν Γ' μισθολογικῆν κατηγορίαν, λαμβάνοντες σύνταξιν καὶ ἐφημεριακὰς ἀποδοχὰς. Διὰ πολυετῆ ὑπηρεσίαν λαμβάνεται νομοθετικὴ μέριμνα.—**Αἶδ. Δημόπουλον,** Κιάτον. Τὰ φύλλα ἐπαναστέλλονται κατὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν σημειουμένην διεύθυνσιν.—**Αἶδ. Γεώργιον Παπαδημητρίου,** Κίφρον Παρνασσίδος. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. Τοὺς νόμους δύνασθε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν νόμων», Στοῦ Πάππου, Ἀθήνας.—**Αἶδ. Γ. Μυλωνόπουλον** Πάτρας. Τὸ φύλλον θὰ σας ἀποστέλλεται τακτικῶς.—**Αἶδ. Κ. Κουτρομᾶνον,** Ἄγ. Ἀθανάσιον Πύργου. Ἡ διεύθυνσις διορθώθη.—**Αἶδ. Κωνστ. Ζερβόν,** Λευκίμην Κερκίρας. Ἡ διεύθυνσις διορθώθη.

Πᾶσα μεταβολὴ διεύθυνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινουθῆται ἀμέσως.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἰδιωτῶν	Δρχ. 12.000
Φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν Ἱερατικῶν	
Σχολῶν	> 6.000
Ἐξωτερικοῦ	Δολλ. 6
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δρχ. 1.000
Προζηρήσεις ἐκλογῆς ἱερέων:	
1) διὰ μόνην θέσιν	> 5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μιᾶς ἐκάστη πρὸς δραχμὰς	3.000
Οὐδεμία Προκήρυξις θὰ δημοσιεύεται μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.	
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.	
Αἱ συνδρομαὶ τῶν ναῶν ἀνακοινωθίσονται προσηχῶς.	

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
† Ὁ Ὑδρας-Σπετσῶν-Αἰγίνης ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης-Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ
Ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοίνικος», Λεωνόπου 4